

Doma in po svetu

— PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV —

Sovjeti pripravljajo sodni proces zoper novinarja Nicholasa Daniloffa — Reagan: Incident utegne imeti hude posledice

MOSKVA, ZSSR — Sovjetska zveza je uradno izjavila, da pripravlja sodni proces zoper ameriškega novinarja Nicholasa Daniloffa, ki je obtožen vohunjenja. Sovjetski predstavniki vztrajajo pri stališču, da je Daniloff res vohun in da zadeva ni nikakor izmišljena oz. umetno zrežirana od KGB. Včeraj je *Izvestija*, vodilni vladni list, objavila poročilo, v katerem skuša prepričati svoje bralce o Daniloffovi krivdi. Do sojenja pred vojaškim sodiščem naj bi prišlo v treh do šest mesecev.

Včeraj je predsednik Reagan prvič osebno komentiral o Daniloffu. Trdil je, da ne bo prišlo do kake izmenjave Daniloffa za nekega sovjetskega vohuna. Sovjetsko obnašanje je nezaslišno in necivilizirano. Ako Sovjeti ne bodo kmalu izpustili Daniloffa, bo to imelo hude posledice za odnose med ZDA in ZSSR. Danes se bo Reagan posvetoval s svojim kabinetom o možnih ukrepih zoper ZSSR. Nekateri njegovi svetovalci predlagajo, naj bi se prekinile vse priprave za srečanje na vrhu med Reaganom in sovjetskim voditeljem Mihailom Gorbačovom. Bolj konkretno, naj bi ZDA ne pristale na napovedano srečanje med državnim sekretarjem Georgeom Shultzem in sovjetskim zunanjim ministrom Edvardom Ševardnadzejem, do katerega naj bi prišlo v Washingtonu 19. in 20. septembra.

Znano je, da Reagan zelo želi ponovno srečanje z Gorbačovom, politični analitiki pa menijo, da bo težko, morda celo nemogoče imeti takšno srečanje, ako zadeva v zvezi z Daniloffom ne bo rešena na za ZDA zadovoljiv način.

V zadnjem tednu več terorističnih napadov v raznih državah — Več kot 40 nedolžnih oseb ubitih v Pakistanu in Turčiji

KARAČI, Pak. — V pakistanskem poročilu so štirje arabski teroristi, ki so pretekli teden ugrabili Pan Am letalo Boeing 747, ko je čakalo na letališču v tem mestu. Pakistan trdi, da so teroristi Palestinci, vendar njihova imena še niso znana. Teroristi so začeli streljati na potnike v letalu, vrgli so tudi več ročnih granat med nje. Potniki so takoj začeli bežati iz letala in šele nato so se pojavili pakistanski komandosi, ki so teroriste ujeli. V streljanju in eksplozijah je bilo ubitih 17 potnikov in neka junaška indijska stewardesa, ki je vstala sredi streljanja in odprla vrata, da so mogli drugi potniki letalo zapustiti. Kroglja jo je zadela in ubila. Po zadnjih poročilih je bilo v terorističnem napadu ranjenih 127 potnikov.

Pakistanski predsednik Mohamed Zia ul-Hak je dejal, da bodo prijete teroristi sojeni v Pakistanu in da bodo dobili primerno kaznen. V prejšnjih primerih terorizma v Pakistanu so storilci končali na vislicah.

Preteklo sredo sta dva neznana terorista vdrla v sinagogo v turškem mestu Istanbulu, vrata zaklenila, nato pa začela streljati na zbrane vernike. Predno sta si vzela življenje z ročnimi granatami, sta ubila 21 židov, 3 pa ranila. Turški preiskovalci še niso mogli ugotoviti identitete teroristov, pravijo pa, da sta bila arabskega rodu. V večini so bile žrtve starejši moški, po svojem obnašanju pa sta terorista vedela, da svojega dejanja ne bosta preživela.

Včeraj je v pariški mestni hiši eksplodirala bomba, ki je ubila neko žensko, 19 dru-

gih oseb pa ranila. Bomba je bila nastavljena v prostorih poštne urada v mestni hiši, identiteta storilcev pa še ni znana. Pred dnevi bomba, nastavljena v potniškem vlaku v Parizu, k sreči ni eksplodirala. Predsednik francoske vlade Jacques Chirac, ki je hkrati pariški župan, je pozval Francoze na vojno zoper terorizem.

Včeraj zjutraj pa so teroristi eksplodirali bombo, ki je razdejala prostore zahodnonemške protiobveščevalne agencije v mestu Kölnu. V eksploziji je bila ena oseba lažje ranjena. Dejanje pripisujejo pripadnikom Rdeče vojske teroristične skupine.

Čilejski predsednik Augusto Pinochet preživel atentat, v katerem je bilo ubitih 5 njegovih stražarjev — Mnogi aretirani

SANTIAGO, Čile — Preteklo sredo je čilejski predsednik Augusto Pinochet preživel dobro organiziran atentat, v katerem pa je padlo pet njegovih osebnih stražarjev, 11 drugih pa je bilo ranjenih. Pinochet sam je bil lažje ranjen v roki. Atentatorji so bili zbrani pri nekem mostu blizu Santiago in so rabili strelno orožje in granate. Po napadu so se napadalci srečno umaknili, vendar svojega cilja niso dosegli.

V zadnjih dneh je čilska policija aretirala več oseb, med njimi je tudi najmanj šest katoliških duhovnikov. Vlada je tudi zaprla šest od vseh osem opozicijskih revij v Čileju. Duhovniki delujejo v revnejših četrtih glavnega mesta, kjer so levičarji najmočnejši. Dva priprta duhovnika, Maryknollca, sta Thomas Henahan in Terry Cambias, oba Američana, trije drugi so Francozi in šesti duhovnik je Čilejec.

Predsednik Pinochet vodi Čile zadnjih 13 let. Vodil je državni udar, v katerem je bil strmoglavljen in ubit prejšnji zelo levičarski, a na svobodnih volitvah izvoljen predsednik Salvador Allende.

— Kratke vesti —

Jeruzalem, Izr. — Izraelska vlada je potrdila, da do napovedanega s Sanja med predsednikom vlade Šimonom Peresom in egiptskim predsednikom Hosnijem Mubarakom ne bo prišlo. Državi nista mogli oblikovati kompromisne rešitve glede spornega kosa zemlje.

Tokio, Jap. — Japonska vlada je izjavila, da je pripravljena v omejenem oziru sodelovati v raziskovanjih, povezanih z »Vojno zvezd« načrtom predsednika Reagana. Odločitev je na Japonskem zelo sporna, ker mnogi Japonci menijo, da bo njih država s tem povezana z oboroževalno tekmo med ZDA in ZSSR.

Pretekli teden je bil črnski škof Desmond Tutu umeščen kot škof Capetowna. To pomeni, da Tutu vodi anglikansko Cerkve v deželi. Navzoči so bili številni gostje, med njimi Coretta Scott King, vdova Martina Luthra Kinga. Kingova namerava srečati se tudi z južnoafriškim predsednikom Pietrom Botha, kar pa protestirajo vodilni južnoafriški črnici. Ti Kingovo močno kritizirajo in trdijo, da se z njo ne bodo sestali, ako bo res obiskala Botho.

San Salvador, El Sal. — Poročila iz te dežele soglašajo, da vladne in demokratične sile stalno napredujejo zoper levičarske gverilce, ki jih podpirajo Kuba, Nikaragva in druge komunistične države. O zmagi gverilcev menda sedaj ni več govora, čeprav državljanska vojna še traja.

Iz Clevelanda in okolice

Koncert—

Fantje na vasi slovensko javnost vljudno vabijo na svoj celovečerni koncert, ki bo v soboto, 13. septembra, ob 7. uri zvečer v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Na koncertu bo sodeloval Alpski sekstet, ki bo igral za ples po koncertu. Vstopnice so v predprodaji in jih lahko dobite pri članih ali če pokličete eno sledečih tel. števil: 391-7225, 946-9607, ali 289-2559.

Lepo priznanje—

Bralci včerajšnjega *Cleveland Plain Dealerja* so bili presenečeni, ko so videli kar na prvi strani lep članek o svetovidskem faranu Mike Vidmarju z njegovo sliko vred. Ob njegovem 90. rojstnem dnevu so mu njegova družina in številni prijatelji priredili sprejem v farni dvorani. Navzočih je bilo 200 gostov in tudi novinar Ted Wendling, ki je napisal res dober članek. Mike Vidmarju ob njegovem visokem življenjskem jubileju čestitamo tudi mi pri AD!

Novi grobovi

Jakob Zakelj

Umrli je 50 let stari Jakob Zakelj, sin že pok. Jakoba in Marije (roj. Bogataj), brat Mimi Stefancic, Maria (N.Y.), Johna in Gabriela (Ind.). Pogreb bo iz Zak pogrebnega zavoda, 6016 St. Clair Ave., danes, v torek, v cerkev sv. Vida dop. ob 10. in od tam na pokopališče Vernih duš.

Angela Strazar

V soboto, 6. sept., zvečer je v St. Alexis bolnišnici po dolgi bolezni umrla 88 let stara Angela Strazar, rojena Hren v vasi Zagrič, Slovenija, od koder je prišla v ZDA pred več kot 65 leti, vdova po oktobra lani umrlem Franku, mati Franka ml. (u. maja 1984), Albina, Antona, Raymonda in Angele LeMut, 21-krat stara mati, 18-krat prastara mati, vsi bratje in sestre so že pok., zelo aktivna na društvenem polju kot članica društva Mir št. 10 ADZ, sv. Lovrenca št. 63 KSKJ, SZZ št. 15, Blessed Sacrament Society pri Sv. Lovrencu, in Kluba slov. upokojencev v Nevburgu-Maple Hts. Pogreb bo iz Fortunovega pogrebnega zavoda na 5316 Fleet Ave. jutri, v sredo, v cerkev sv. Lovrenca dop. ob 10. in od tam na Kalvarijo. Na mrtvaškem odru bo danes pop. od 2. do 4. in zv. od 7. do 9.

Bernice K. Blatnik

Umrli je Bernice K. Blatnik, žena Albina J., sestra Evelyn Roderman in Eileen Haltuch. Družina priporoča darove v pokojničin spomin Slovenskemu domu za ostarele ali The Cancer Society.

Maša za gen. Rupnika—

To nedeljo dop. ob 10.30 bo v cerkvi Marije Vnebovzete sv. maša za gen. Leona Rupnika ob 40. obletnici njegove mučeniške smrti. Tabor DSPB vabi svoje člane in vse Slovence, da se te sv. maše udeleže.

Vinska trgatev na SP—

Vabljeni ste to nedeljo popoldne in zvečer na Slovensko pristavo na tradicionalno Vinsko trgatev. Pridite!

Romanje v Frank—

Na avtobusih, ki bodo peljali romarje 21. septembra v Frank, Ohio, je še nekaj prostih mest. Za prijave, glejte na str. 2. Odhod avtobusov bo ob 7.45 zj. izpred cerkve Marije Vnebovzete, ob 8.30 pa izpred Baragovega doma, 6304 St. Clair Ave.

Zanimiv večer—

Sinoči je bilo v dvorani Litovske vasi na E. 185 St. srečanje s clevelandskim litovskim avtorjem Alex Ruksinasom, ki je napisal knjigo o črnem humorju v ZSSR. Knjiga gre dobro v prodaj. Ruksinas je navzoče spravil v smeh, ko je prebral več šal, vključnih v knjigi.

Za koroške študente—

Namesto cvetja na grob umrli Heleni Mauser so darovali za študente v Mohorjevih domovih sledeči: \$25 je poklonil Frank Šega, po \$20 sta darovala ga. Tončka Urbančič in Janez M. Prosen, \$10 pa ga. Ljudmila Bohinc. Za darove se pristrčno zahvaljuje pov. Mohorjeve J. Prosen.

Kartna zabava—

Ta petek bo v šolski jedilnici pri Mariji Vnebovzeti kartna zabava, ki jo sponzorira pomožni odsek Slovenskega doma za ostarele na Neff Rd. Kartna zabava se bo pričela ob 7h zvečer. Med igrami bo tudi priljubljeni »bingo«, seveda z denarnimi nagradami. Vstopnina za kartno zabavo, katere prebitek bo uporabljen k nakupu televizorja z velikim ekranom in VCR za stanovalce tega zavetišča, je samo \$2.50. Vstopnice bodo prodajale pri vhodu. Pridite!

Službo dobite—

Pri Slovenskem domu za ostarele iščejo medicinske sestre raznih kvalifikacijskih stopenj. Ako se zanimate za podrobnosti, oglasite se pri upravnici Doma ge. Agnes Pace.

VREME

Pretežno sončno danes z najvišjo temperaturo okoli 76° F. Pretežno oblačno jutri z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 78° F. V četrtek spremenljivo oblačno, zopet z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 77° F

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. - 431-0628 - Cleveland, OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (USPS 024100)

James V. Debevec - Publisher, English editor
Dr. Rudolph M. Susel - Slovenian Editor

Ameriška Domovina Permanent Scroll of Distinguished Persons:
Rt. Rev. Msgr. Louis B. Baznik, Mike and Irma Telich, Frank J. Lausche

NAROČNINA:

Združene države:

\$33 na leto; \$18 za 6 mesecev; \$15 za 3 mesece

Kanada:

\$42 na leto; \$27 za 6 mesecev; \$17 za 3 mesece

Dežele izven ZDA in Kanade:

\$45 na leto; za petkovo izdajo \$25

Petkova AD (letna): ZDA: \$18; Kanada: \$22;

Dežele izven ZDA in Kanade: \$25

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$33.00 - year; \$18.00 - 6 mos.; \$15.00 - 3 mos.

Canada:

\$42.00 - year; \$27.00 - 6 mos.; \$17.00 - 3 mos.

Foreign:

\$45.00 per year; \$25 per year Fridays only

Fridays: U.S.: - \$18.00 - year; Canada: \$22.00 - year

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

POSTMASTER: Send address change to American Home

6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

Published every Tuesday and Friday except the first 2 weeks in July and the week after Christmas.

No. 67 Tuesday, September 9, 1986

Končna beseda o narodni spravi

I.

Vladimir Kos, jezuit, teološki in filozofski učenjak, vseučiliški profesor v Tokiu na Japonskem, Kristusov misijonar, priznan pesnik in pisatelj in velik Slovenec, je v reviji Slovenske kulturne akcije *Meddobje* (XXI - 1985 - 3/4) na podlati mojega članka o spravi v AD (17. sept. 1985) dokončno razčistil pojme o vsebini osrednjega slovenskega vprašanja, o narodni spravi. Na podlagi obširnih citatov iz sv. pisma in učiteljskega nauka katoliške Cerkve je definiral, kako in pod kakšnimi pogoji do take sprave more priti in kako ne more.

Sam Rev. Kos ugotavlja, da »problem ljubezni do sovražnika ni bil dosti obdelan v spisih krščanskega razmotrivanja, posebno ne, v kolikor zavzame narodne razsežnosti«. Prepričan je, da problem zahteva razčiščenje tudi v luči danosti, ki jih je nanizal v svoji razpravi, saj ta naravnava pozornost na »nekaj, kar nemalo vznemirja naš slovenski svet«.

Rev. Kos takole začena svojo razpravo: »V AD od 17. sept. t.l., v članku pod naslovom „Dano v premislek“, poroča L. P., da je neki slovenski duhovni gospod ob 25-letnici svojega posvečenja v duhovnika, napisal v Slovenijo pismo morilcu svojega brata med vojno, da bi mu rad osebno izrazil odpuščanje, če mu bo uspelo oditi v Slovenijo. Duhovniku je bilo dovoljeno, da obiše rodno Slovenijo in nekdanjega (komunističnega) komisarja. „Sprava odpuščanja je bila potrjena z objemom obeh prizadetih, nakar so se vsedli k mizam in v napitnici proslavili spomin na vse žrtve med vojno in revolucijo.“ ... „V zgoraj omenjenem opisu, kako je duhovnik odpustil brezpogojno morilcu svojega brata, ni o kakem obžalovanju ali kesanju, kaj šele o prošnji za odpuščanje od strani morilca, niti ene same besede...“ K čemur L. P. čisto pravilno doda: „Brez smisla je v tem primeru citat iz prve epistole sv. Janeza: Brez ljubezni do našega brata nismo kristjani in sledivci Jezusa Kristusa.“ »Razpravo rev. Kosa bom mogel uporabiti tu le v izvlečku, kjer bom skušal podati njeno vsebino kar mogoče točno, vendar razumljivo.

P. Kos potem nadaljuje: »Vprašanje ljubezni do sovražnika je tako rekoč posebno poglavje ljubezni do bližnjega, ki je po zapovedi ljubezni do Boga druga največja zapoved. Bližnjega moramo ljubiti kakor samega sebe, ne več ne manj; (a) **ljubezen do sovražnika ne sme in ne more biti v nasprotju z ljubeznijo do ostalih bližnjih** (podčrtal jaz) - v našem narodnem primeru to pomeni, da moramo ohraniti ljubezen do tiste večine, ki se je za določene narodne vrednote borila proti usuznjenosti totalitarnemu komunizmu. Med vojno in po vojni je partija skušala kar se da temeljito likvidirati svojega nasprotnika, to je tisti del naroda, ki ga ni mogla tako ali tako sebi pokoriti. Pri tem jo je vodila etika komunizma, ki razlikuje med dobrim in zlim edino v luči čisto človeških interesov partije: s tega vidika ji je vse dostopno in vse dovoljeno. Njen protikomunistični nasprotnik pa se je čutil in se še čuti vezanega na pravni zakon, ki ima svoj izvor v Bogu. Protikomunistični, t.j. ogromni del našega naroda je dejansko utrpel silno škodo na telesu in življenju in imetju. Odgovorni povzročitelji revolucije in sedanje diktature

Poromajmo k Žalostni materi božji v Frank, Ohio!

CLEVELAND, O. — Društvo slovenskih protikomunističnih borcev že dolga leta prireja vsako jesen romanje k Žalostni materi božji v Frank, Ohio, kjer njegovi člani in njihovi prijatelji pomolijo za one, ki so tekom državljanske vojne v Sloveniji dali svoja življenja za ohranitev krščanskih načel, za ohranitev očetovih izročil, za ohranitev svojih domov, za svobodo slovenske domovine ter njenih sinov in hčera.

Peto desetletje se že izteka od onih dni, čas je marsikaj prekril z obledelostjo nekdanj tako živih podob, spomin na naše soborce, misel na nje in na naše skupne ideale pa je ostala živa, kot je bila v onih dneh strahot revolucije in vojne.

Poromajmo v nedeljo, 21. septembra, skupno k Žalostni materi božji v Frank, Ohio, molimo tam za naše pokojne brate in sestre, prosimo pa tudi za vse naše žive brate in sestre, prosimo našo nebeško Mater za našo slovensko domovino, da bi jo Bog čimprej rešil iz sedanje stiske, ji pokazal pot v prostost in svobodo!

Prijave za avtobuse sprejemajo Lojze Bajc (486-3515), Vinko Rozman (881-2852), in Mary Kokal (851-4901).

Opoldne bo v romarski cerkvi sv. maša, ki jo bodo skupno darovali škof A. Edward Pevec, župnik sv. Cirila in Metoda v Lorainu č.g. Pavel Krajnik in p. Fortunat iz Lemonta. Po sv. maši bo na razpolago kosilo (cena: \$5.25). Popoldne ob 2.30 bo Križev pot, nato pa pete litanije Matere božje z blagoslovom.

Na svidenje v nedeljo, 21. septembra 1986, v Franku!

DSPB

MIMOGREDE IZ MILWAUKEEJA

MILWAUKEE, Wis. - Letošnji mesec avgust je bil, vsaj pri nas v Milwaukeeju, bolj moker kot sončen, bolj hladen, kot smo navajeni prenašati vročino v pasjih dneh. Upamo, da bo jesen, ki se prične v sredi septembra, bolj naklonjena lepemu vremenu. Če pa je jesen podvržena slabemu vremenu, vpliva na nas starejše zemljane in zemljanke zelo slabo. Prime nas neka melanholija, ko z žalostnim srcem gledamo, kako z vetrom odpada listje raz drevja, ko vidimo ovenele rože in porjavele travnike. Toda zavedati se moramo, če ne bi bilo jeseni in jesenskih poljskih in drugih pridelkov, bi bilo oko sito od jesenske lepote, želodec pa prazen!

Avgust ima več starih slovenskih imen: kimavec, jesenik, malomašnik, zadnik, sadjar, jesenski mesec in devetnik. Mnogo let nazaj ni nihče obveščal prebivalstva, kakšno bo vreme, ali bo sončno ali deževno, tudi ni nihče obveščal, katero uro in minuto med 21. in 23. septembrom se bo začela astronomska jesen, kot to delajo danes. Takrat so si ljudje pomagali s svojimi revmatizmi ali pa kar s svojim stalnim svetnikom: Če je pred Mihelem jasna noč, bo tudi zime

so se izkazali za resnične sovražnike naroda; in vendar pravi Kristus, da jih moramo ljubiti (Mt 5:44). Nikjer pa ne pravi: Ne imejte zlega dejanja za zlo. (Moj poudarek). V smislu teh zapovedi kristjanu ni dovoljeno, da sovraži svojega sovražnika-človeka, božjo podobo, a zlu se mora upreti. Sam evangelist ljubezni sv. Janez sv. Janez svari v svojem drugem pismu: „Če te obiše kdo, da ti prinese nekrščansko oznanilo, ga ne vzemi pod streho: niti pozdrava mu ne vrni; kdor mu zares odzdravlja, z njim soustvarja zlo.“

Ni nujno, da sovraštvo zmeraj ostane — človek se namreč lahko kesa in resničen kes vsebuje voljo, da povzročeno škodo po možnosti poravnava. Tako skesanemu človeku-dolžniku moramo iz srca odpustiti, saj v Očenašu molimo: Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom. Kristus je prosil za vse, ki so sodelovali pri njegovem ubijanju, svojega Očeta odpuščanja, to je milosti, da se svojega dejanja skesajo. Od mrtvih vstali Kristus je poslal sv. Duha, da nadaljuje Jezusovo oznanjevanje bistvene razlike med dobrim in zlim, apostolom in njihovim naslednikom pa je dal oblast grehe (zlo) odpuščati ali pa neodpuščati v zvezi z vsem Njegovim naukom o dobrem in o zlu.

Toda nasledniki apostolov, škofje in njihovi duhovniki imajo moč greh odpustiti samo pod pogojem, da grešnik svoje zlo dejanje prizna, ga obžaluje, in se skesa. Kako Cerkev na podlagi božjega razodetja gleda na zla dejanja, ki se tičejo javne blaginje, bomo obravnavali v prihodnjem sestavku.

L. P.

velika moč. — Do Mihaela na soncu, potem se na peči otava suši. — Grom in tresk o Miheli hude vetrove pomeni. — Če o Mihaelu žerjavi še ne gredo, pred božičem zime k nam ne bo. — Za pašo Mihael leto zapre, Jurij potem ga šele odpre. — Če o Mihaelu sneg naletuje, dolga se zima obljubuje.

Nič ne pomaga, ta mesec bo konec poletja in znašli se bomo v jeseni, ki je po splošnem mnenju najlepši, najbogatejši letni čas, razen spomladi za zaljubljenca, poletja za kopalce in zima za smučarje. Zato še nekaj pregovorov za jesensko rabo: Če jeseni ni kam devati, spomladi ni kje jemati. — Jesen je čas, ki pride darove dajat. — Topla jesen oznanjuje, da se spomladi zima težko odmikuje.

Čeprav se do konca septembra dnevna svetloba skrajša že kar za 1 uro in 34 minut, nam ne sme vzeti dobre volje in upanja na lepšo prihodnost. In zavedajmo se, da življenje in ljubezen tečeta vedno takole: Ogledujeta se tri tedne, ljubita se štiri mesece, prepirata se pet

Rojaki! Priporočajte Ameriško Domovino svojim slovenskim prijateljem in znancem!

let in prenašata se šestdeset let — otroci pa začenjajo vse iznova.

Triglavski kotichek

Lep uspeh Triglavskega piknika. — Pretekli mesec (10. avgusta) je društvo Triglav imel drugi piknik v tej sezoni. Kljub dopoldanskemu naliivu, se je popoldan nasmejalo sonce in piknik je žel velik uspeh. Da je to res dokazuje pričujoča slika nasmejanih obrazov oskrbnika parka Franka Mejčiča in predsednika Triglava Jožeta Kunovarja.

Sv. maša ob 11. uri dopoldne se je vršila v društvenem domu, daroval jo je društveni duhovni vodja dr. rev. Jože Gole ob spremljavi mešanega pevskega zbora. Že pri maši se je udeležilo lepo število naših rojakov in rojakinj, popoldne pa so prihiteli še tisti, ki so se

(dalje na str. 3)

Karmeličanke

FOWLER, Kans. - Več rojakov, ki so to poletje obiskali domovino, se je ustavilo tudi v Sori na Gorenjskem, da so si ogledali novi karmeličanski samostan. Dobil sem več sporočil, v katerih obiskovalci samostana ga kar ne morejo prehvaliti. Govorili so tudi sestro prednico, ki je ponovno izjavila, da brez ameriških in kanadskih dobrotnikov, samostana ne bi nikdar bilo. Silno so nam hvaležne in smo vsak dan v njihovih molitvah. Vse vaše želje in namene tudi njim sporočim. Dobro je vedeti, da nekdo moli za nas in naše potrebe.

V zadnjih mesecih sem prejel sledeče darove: Mary in Paul Gorolametta, Kanada, \$20 kan.; Mary Kebe, Kanada, \$10 kan.; N.N., Wickliffe, Ohio, \$100; N.N., Kansas, \$100; Mary Kovačič, Pittsburg, Pa., \$10; Francka Opeka, Waukegan, Ill., \$50; N.N., Pittsburg, Pa., \$50.

Vsem dobrotnikom priskrbenja zahvala. Vaše darove in vaše prošnje tudi v bodoče lahko pošiljate na moj naslov in bom poslal naprej sestram.

Fr. John Lavrih
P.O. Box 38
Fowler, Kansas 67844

Ha-Hec-Hi-
Ho-Humor!

Skuhal
ali pogrel
MECAN

RESNIČNA ZGOBICA (!)

Gospod Zaplonkar je imel zelo uspešno leto in si je gospodarsko tako opomogel, da je kupil hišo v Pepper Pike. Njegovi novi sosedje so bili sami odvetniki in zdravniki. Ko je nekoč imel goste v hiši, je gospa Zaplonkar najprej vsem lepo postregla, nato pa je pogovor nanesel na Mozarta.

»O, ja!« je pripomnila ga. Zaplonkar, »prejšnji teden sem videla gospoda Mozarta na števil. 5 avtobusu, ko sta se z ženo peljala na West Side Market.«

Za nekaj trenutkov je nastala mučna tišina, nato pa so se gostje razšli.

»Ali ti nisem že stokrat zabičal, da se ne vtikaj v pogovore drugih in ne opletaj s svojim dolgim jezikom, zlasti, če ne veš kaj govoriš!« jo je nahrulil mož takoj, ko je zadnji gost zaprl vrata.

»Kaj pa sem rekla takega, da je bilo narobe?« je vprašala užaljena žena in si obrisala debelo solzo.

»Poslušaj, gofla,« ji je rekel. »Vsak cepec ve, da avtobus števil. 5 ne vozi na West Side Market!«

Učitelj: »Kadar ena ženska govori, je to monolog. Kdo ve kaj je, če govorita dve ženski?«

Učenec: »Katalog.«

Neki finančnik je svojemu advokatu naročil, naj ga takoj obvesti o izidu sodne obravnave.

Odvetnikov telegram: »Pravica je zmagala!«

Finančnikov telegram: »Vložite takoj priziv!«

V mestu New York so začeli zelo strogo izvajati prometne predpise. Tako je neki voznik, ki je imel 78 prestopkov za parkiranje, bil obsojen na tri mesece zapora, njegov volkswagen pa je bil deportiran.

Neki znanstvenik je imel na svojem domu ukročenega leva, da je lahko proučeval njegovo obnašanje (znanstvenik levovo). Navadil ga je, da je jedel samo, kadar je zaslišal zvočec. Navadno je bilo to po trikrat na dan; za vsak obrok je dobil okrog osem funtov surovega mesa.

Zgodilo pa se je, da je nekega dne, povrhu svojih rednih treh obrokov, pojedel še »Avon Lady«.

V družini je bilo 16 otrok in nobenih igrač. Otroci so se igrali kar s štokljo.

Nekdo me je vprašal, če še vedno hodim vsak dan na delo, ko pa sem vendar upokojen. On je slišal, da nam je podjetje zagotovilo \$1,200.- na mesec in to je že lepa vsota.

Pojasnil sem mu, da je številka sicer pravilna, ampak podjetje ni imelo v mislih dolarjev, pač pa kalorije.

Neka šest let stara punčka, ki je po cele dneve rada poslušala radio, je takole zaključila svojo večerno molitev: »And God bless Mommy, and Daddy and Sister. Amen — And FM.«

Josef's

Now Featuring
Back to School
HAIRCUTS

5235 Wilson Mills Rd., Richmond Hts., O
461-8544 — 461-8545

MIMOGREDE IZ MILWAUKEEJA

(Nadaljevanje s str. 2)

bali slabega vremena. Po mašnem obredu so delavne in vesele kuharice s pomočniki pripravile obilno domače kosilo, prodajalke peciva in srečolova ter točajeve pa so veliko pripomogli k dobro uspelemu pikniku.

Vsi sodelujoči brez izjeme zaslužijo za njih nesebično društveno delo, vso našo zahvalo. Vso zahvalo zaslužijo tudi naši rojaki in rojakinje ter prijatelji, ki prihajajo iz drugih držav na društvene piknike in na druge društvene prireditve. Za ples in zabavo je igral Slovenian Heritage orkester iz Chicaga. Hvala Vam in na svidenje zopet drugo leto 1987!

Vinska trgatev — Društvo Triglav priredi v veselje in zabavo naših ljudi vsakoletno tradicionalno Vinsko trgatev in to v **nedeljo, 28. septembra, popoldne**. Za jedačo, pijačo, zabavo in ples bo dobro preskrbljeno. Vsi prijateljsko vabljeni!

Sv. Janeza Evangelista festival

Pretekli mesec 2. in 3. avgusta se je vršil na širnih prostorih farni festival, katerega se je udeležilo ogromno število faranov in farank, mladih ljudi in prijateljev. Pri štantih se je gnetlo polno ljudi, ki so pridno kupovali razne razstavljenе stvari. Zelo pridni so bili prodajalci listkov za tombolo in drugih srečolovov. Tudi za jedačo in pijačo je bilo odlično pripravljeno. Za prvovrstno organizirani farni festival in s tem lep finančni uspeh, gre predvsem zasluga župniku rev.

ZAHVALA

FRANKLIN, Wis. - Za pomoč zidave cerkve sv. Neže v Libojah pri Celju so se pridružili še naslednji dobrotniki:

Angela Zapušek, Cleveland, Ohio, \$100; F. M., Euclid, Ohio, \$100; Rev. Emil Hodnik, Abbotsford, Wis., \$50; Rezi Pučko, Gilbert, Minn., \$50 (že prej \$50); M. Simčič, Franklin, Wis., \$50 (skupaj \$230); Rezi Kotar, Milwaukee, Wis., \$20 (skupaj \$50); Mary Mernik, Franklin, Wis., \$20 (skupaj \$60); Štefan Zorc, Rye, Colo., \$10; Mici Coffelt, Milwaukee, \$10 (skupaj \$35); Tončka Cimermančič, Milwaukee, \$10; Albert Zigoy, Milwaukee, \$5; Mary Grom, Waukegan, Ill., \$5.

Blagoslovitev gradbene jame je bila 6. julija. Slovesno bogoslužje je opravil opat Friderik Kolsek. G. Jože Planinc, ki vodi gradnjo cerkve sv. Neže, je 15. avgusta postal župnik na fari Griže, pod katero spada Sv. Neža. G. Planinc tem potom izreka prisrčno zahvalo vsem, ki ste mu prišli na pomoč, isto se vam zahvaljujejo njegovi farani. Naj vam Bog tisočero povrne, to je tudi moja želja. Poslala sem g. Planincu nabranih \$1000.00.

Matilda Simčič
7371 So. 49 St.,
Franklin, Wis.
53132

Levo na sliki je oskrbnik Triglavskega parka Frank Mejač, na njegovi desni je pa predsednik Triglava Jože Kunovar. Slika je bila posneta 10. avgusta letos.

Lovrencu Gromu in vsem sodelujočim. Med njimi je bilo lepo število pridnih in delavnih faranov Slovencev in Slovenk. Hvala vsem!

Medeni piknik v Lemontu — Slovenska čikaška fara Sv. Štefana ima vsako leto en teden pred delavskim praznikom svoj medeni piknik v Lemontu, pri slovenskih očetih frančiškanih. Letos je padel na nedeljo, 24. avgusta. Ob krasnem vremenu se je dopoldne ob 11. uri vršila na oltarju pred votlino sv. Marije sv. maša, katero je daroval oče frančiškan iz Ljubljane, somaševala pa sta p. dr. Vendelin Špendov in urednik Ave Maria p. Fortunat Zorman. Mašo je spremljal mešani pevski zbor s petjem naših nabožnih pesmi. Nato je bilo v domu pripravljeno okusno in obilno kosilo, katerega se je udeležilo veliko število naših ljudi v popolno zadovoljstvo.

Popoldne sva z ženo obiskala z rožami okrašeni grob pokojnega ljubljanskega škofa dr. Rožmana, in grob bivšega župnika sv. Janeza v Milwaukeeju p. Aleksandra Urankarja, ter grob p. Klavdija Okorna. Med tem pa se je na griču okoli točilnice razvila prijateljska zabava, mladina se je predala športu. Bil je lep dan v Lemontu, katerega se je udeležilo tudi nekaj Triglavčanov iz Milwaukeeja.

Delavski dan — Na delavski praznik 1. septembra je sijalo sonce v pozdrav delavskim in umskim rokam. Z ženo sva jo ubrala kot vsako leto na romarsko pot na Holy Hill. Ob 11. uri dop. je bila sv. maša pred glavnim oltarjem in prav pri lepem obisku vernikov obojega spola, mladih in starejših. Šele nekaj let nazaj se je na ta dan v isti cerkvi brala slovenska maša in na koro so prepevali pevci in pevke cerkvenega zbora sv. Janeza Evangelista pod taktirko danes že pokojnega organista Ernesta Majheniča. Kaj hočemo? Čas beži, mi se staramo, a na Sveti gori v Wisconsinu je še vedno lepo in prijetno!

Po dobrem kosilu v cerkveni restavraciji sva jo ubrala na drugo stran Holy Hilla, na

žeganje in sejem fare sv. Martina. Nešteto avtomobilov in še več ljudi se je drenjalo okrog štantov in pivnic, s tem pa ustvarjalo tako gnečo, da sva se s težavo prerinila do svojega avtomobila in tako srečno odvozila proti Triglavskemu parku, ki ga že krasijo jesenske barve in rože.

V parku so nekateri člani in članice energično balinali, drugi so se kopali v malem jezeru, tretji pa so v senci hrastov razgovarjali o lepem in grdem svetu. Utrujeni Jože nas je pogostil z dobrim sirom in okusno šunko, z vsem tistim, kar nam je zdravnik prepovedal. Zato pa so bili prazniki veseli in prijetni!

Občni zbor Tabora

30. in 31. avgusta se je vršil v Triglavskem parku v društvenem domu letni občni zbor glavnega odbora ZSPB Tabor. Predsednik Tabora, Milwaukee, Frank Mejač, je po okusni večerji pozdravil vse navzoče delegate in goste iz Clevelanda in Kanade. Predsednik glavnega odbora ZSPB Tabor Ludvig Kolman, je s pozdravom zaželel vsem iskreno dobrodošlico. Nato je glavni tajnik Tabora S. Slak bral letno tajniško poročilo, ki je bilo soglasno sprejeto. Preds. L. Kolman se je zahvalil tajniku za njegovo lepo poročilo.

Sledilo je poročilo organizacijskega in gospodarskega tajnika Ivana Palčiča iz Kanade, ki je bral razna poročila. Med drugimi sta vzbudili pozornost blagajniško poročilo in poročilo zgodovinskega odseka ZSPB Tabor. Vsa poročila so bila sprejeta soglasno. Pri slučajnostih je predsednik Kolman v kratkem govoru razložil, da je poizkusil izenačiti vse borce v enotno fronto. Pri tej debati so se poleg odbornikov oglašali še predsednik Tabora-Cleveland Milan Zajc in odbornik I. Dolinar, iz Kanade pa Ludvik Jamnik.

Po izčrpanem sporedu je g. Kolman z molitvijo zaključil letošnji uspeli občni zbor. Domačin Frank Mejač je povabil vse navzoče h kapelici sv. Cirila in Metoda, ki je posvečena vsem padlim domobranecem. Takoj pri kapelici stoji spomenik v čast Materi božji, (dalje na str. 4)

Delokrog generalnega konzula SFRJ

Pogovor z Ivom Vajglom v Clevelandu

Omenil sem že v AD, da se je bil mudil v Clevelandu pred meseci Mitja Meršol, eden od urednikov ljubljanskega »Dela«. Po vrnitvi domov objavlja Meršol članke v sobotnih prilogah tega lista, v katerih na široko opisuje svoja srečanja. Spodaj je ponatisnjen članek, ki je izšel 23. avgusta, nameravam pa ponatisniti ob priliki tudi članek, v katerem opisuje Meršol intervju z dr. Karlom Bonuttijem. Oba članka sta pisana za bralce v Sloveniji in zato zvenita drugače, kot če bi izšli v »Rodni grudi« ali letnem »Koledarju SIM«. V teku pri SIM sedaj je akcija, katere cilj je nabiranje čimveč naročnikov za novo revijo z naslovom »Echo from Slovenia«. SIM se je obrnila na bratske in najbrž tudi druge slovenske organizacije, naj ji le-te posredujejo seznam naslovov njih članov, da bi jim mogla SIM poslati na brezplačen ogled prvo številko te revije. Seznane članov želi SIM, trdi v prošnji, da bi ne na isti naslov poslala dva, tri ali več izvodov revije. Glavno je, da bi SIM dobila v roke popolne sezname vseh članov raznih slovenskih organizacij. Presenečen sem bil, ko sem sam dobil od Matjaža Jančarja podpisane prošnje, naj bi tudi A.D. sodelovala v tej akciji. Takega sodelovanja ne bo, pač bom pa poročal o vsebini revije, ko jo bom dobil v roke. Zaenkrat še nisem. Omenil pa bi, da bodo po vsej verjetnosti mnoge organizacije s to akcijo sodelovale in sicer ne toliko iz kakega političnega stališča, ampak iz dobrosrčne vljudnosti in v prepričanju, da pomagajo pri dobri kulturni in nepolitični zadevi. Sledi Meršolov intervju z Vajglom, ki vsebuje kar precej zanimivih točk. Ur.

V sprejemnici konzulata v Clevelandu sta čakala dva moška. Bila sta iz slovenskega narodnega doma v Euclidu blizu Clevelanda. Prišla sta po slovensko zastavo. Poleg njiju sedi neka ženska, ki še ni povedala, zakaj je prišla, potem je tu še ena, ki je prišla zaradi izjave o dediščini.

H generalnemu konzulu SFRJ v Clevelandu, Ivo Vajglu, pride na dan povprečno po kakih petnajst strank, so pa tudi dnevi, ko jih sprejme po 40. Med obiski teh strank je tekel pogovor z Ivom Vajglom.

Kakšen je sploh delokrog generalnega konzula SFRJ v Clevelandu, ki je izrazito etnično mešano mesto, z zelo visokim številom slovenskega življa ...

Osnovni razlog za obstoj generalnega konzulata v Clevelandu, odgovarja Ivo Vajgl, je seveda ogromno število izseljencev iz Slovenije oziroma Jugoslavije. Teško je reči natančno, koliko jih je tukaj, vendar se število giblje okrog 160 do 180 tisoč ljudi jugoslovanskega rodu. Od tega je

kakih 90 tisoč izseljencev slovenskega rodu, približno 25 tisoč izseljencev je srbskega, kakih 30 do 40 tisoč izseljencev pa hrvaškega rodu. Potem je tu nekaj tisoč Makedoncev, nekaj manj Albancev in kakih sto izseljencev iz Črne gore in Bosne in Hercegovine.

Te skupine se med seboj nedvomno razlikujejo. Eni so, kot bi lahko rekli, izseljenci z dolgim stažem, drugi pa so tukaj bolj začasno?

Da, izseljence bi lahko razdelili v več skupin. Značilno je pravzaprav, da te skupine med seboj tako rekoč ne komunicirajo. Vsaka zase ima močno razvito kulturno, družabno in tudi gospodarsko življenje. Vsaka ima stike z Jugoslavijo oziroma s krajem, kamor pripadnike take skupine vleče pokrelo, tukaj pa med njimi ne prihaja do zblizanja.

Ali morate kot generalni konzul poleg rednih opravil prilagajati svoje delo tem različnim strukturam?

Seveda. Že sama problematika dela je taka, da z različnimi skupinami pač opravljajš

različne pravne, upravne in druge posle. Ljudje se pogosto sprašujejo, kaj pravzaprav dela generalni konzulat. Pri tem si predstavljajo, da gre bolj ali manj za protokolarno predstavljanje Jugoslavije. V resnici gre za zelo konkretne stvari. Tu smo nekako v eni osebi občina in to vsakič drugačna, ker gre pač za različne skupine ljudi iz različnih občin.

Tu polnomočno opravljamo matične zadeve, pravno zastopanje naših državljanov, ki živijo v Jugoslaviji, nekoč pa so živeli tukaj, ali pa njihovih sorodnikov, ki živijo v Jugoslaviji, pred tukajšnjimi sodišči. Zastopamo jih v raznih premoženjskih, zapuščinskih in drugih zadevah.

Kot nadgradnja vsakdanjega dela konzulata pa je seveda tudi tisto klasično predstavljanje države — se pravi krepitev meddržavnih odnosov, povezovanje poslovnih in sploh gospodarskih dejavnikov, dajanje splošnih in posebnih informacij, od turističnih do kulturnih, organiziranje obiskov raznih znanstvenikov, novinarjev ...

Marsikdaj prevladuje mnenje, da je generalni konzul tukaj predvsem zaradi slovenskega življa?

Dejstvo je, da je v tem mestu slovensko izseljenstvo najštevilnejše in že zaradi tega nekako najbolj postavljeno v javnem, kulturno političnem življenju mesta. Kljub temu pa bi bilo zelo zmotno, če bi mislili, da je to predvsem slovenski konzulat. To je predstavništvo celotne SFRJ in moram reči, da v našem vsakdanjem delu mnogo več delamo s predstavniki drugih jugoslovanskih narodov kot pa s slovenskimi izseljenci.

Vzrok za to je v tem, da je mnogo intenzivnejše tisto delo, ki ga opravljamo z največjimi izseljenci, s tistimi, ki so tukaj praktično skoraj v enakem položaju, kot so naši delavci na začasnem delu v Evropi. Po naših grobih ocenah je takšnih ljudi v Clevelandu okrog 20 tisoč. Seveda pa jih tudi ne imenujejo delavci na začasnem delu v tujini, saj ZDA niso in dajo tudi praktično vedeti, da ne želijo biti dežela začasnega priseljavanja.

Govorila sva že o izseljencih in njihovem raznolikem kulturnem, družabnem življenju. Kakšno in kolikšno je?

Ena izmed stvari, ki nas vse delavce na tem generalnem konzulatu zelo zaposluje, je naša obveznost in tudi zadovoljstvo, da smo navzoči na izseljenskih prireditvah. Kaj to pomeni? V Clevelandu imamo vsako soboto, vsako nedeljo po več kulturno-zabavnih izseljenskih prireditev in to takšnih, na katerih se zbere po 500 in tudi po tisoč ljudi.

Izredno zadovoljstvo je biti na takih prireditvah, saj vedno izražajo trdoživost, plodovitost in bogastvo kulture vseh jugoslovanskih narodov in narodnosti na ameriških tleh. Po drugi strani pa je to tudi trda delovna obveznost, saj kakšno soboto dobesedno tečemo z ene prireditve na drugo.

Generalni konzulat skrbi tudi za kulturno izmenjavo med ZDA in Jugoslavijo...

No, veliko je takšne menjava, ki teče mimo vseh naših uradnih ustanov, organizirajo pa jo na poklicno zelo visoki ravni zasebni managerji. Ti znajo tukaj predstaviti tiste kulturne vrednote, ki pri nas res nekaj štejejo. Gre za glasbo, slikarstvo, za razne folklorne skupne. Veliko je tudi narodnozabavne ponudbe.

Da, tudi iz Slovenije, čeprav od tam manj. Dejstvo pa je, da sta bila lani tukaj oba najbolj znana slovenska narodnozabavna ansambla, Avseniki in Slaki, ki sta sem prišla povsem v zasebnem aranžmaju. Enega je v Clevelandu pripeljal tukajšnji slovenski gostilničar Frank Sterle, drugega pa organizacija United Slovenian Society.

Seveda se tudi konzulat trudi, da bi sem pripeljal nekaj slovenske in jugoslovanske kulture. Če govoriva najprej o slovenski kulturi, je treba reči, da ima ta zelo globoke korenine v Clevelandu. Ko sem prihajal sem, sem komajda vedel, da je v Clevelandu kar deset zidanih kulturnih domov. Zidanih poudarjam s posebnim razlogom. Tu naokoli je vse polno lesenih stavb, tudi v samem središču mesta so. Še več jih je bilo pred desetletji, toda Slovenci so že tedaj s trdno gradnjo hoteli poudariti trajnost svojega tukajšnjega kulturnega izročila. Reči pa seveda moram, da so tudi srbski izseljenci pripomogli k lepšemu videzu mesta z nekaterimi svojimi cerkvami in domovi.

Naj dodam še to, da so imeli Slovenci na svoji Clevelandski aveniji St. Clair že pred vojno redne operne in dramske predstave, da so imeli že tedaj svoje pevske zборе, od katerih danes še vedno obstajajo zelo dobri, kot so Zarja, Jadran, Planina, zbor Glasbene matice... Sem so prihajali tešit kulturne potrebe naših ljudi slikarji, kot je bil na primer Božidar Jakac, sem so prihajali dramski igralci...

... prihajajo pa tudi še danes, mar ne?

Seveda. Prav te dni se dogo-

varjamo o obisku Slovenske filharmonije, potem načrtujemo skupaj z izseljenci gostovanje Tria Lorenz, to naj bi bilo predvidoma spomladi ali jeseni 1987. Začeli smo se pogovarjati o razstavi sodobne slovenske grafike, ki naj bi bila v eni izmed tukajšnjih boljših galerij prihodnje leto. Imeli smo že prvo proslavo Prešernovega dneva... Sam sem prinesel sem kakih 180 originalnih umetniških del iz Jugoslavije, da jih tukaj razstavimo. To smo že storili na izredno uspelem festivalu narodnosti v Daytonu.

V kulturno dejavnost lahko štejemo razna predavanja. Pri nekaterih — na primer pri predavanju dr. Emila Milana Pintarja o gospodarskem in družbenem razvoju Slovenije in Jugoslavije — smo neposredno sodelovali.

V Sloveniji in Jugoslaviji imamo večkrat napačne predstave o razširjenosti kulturnega delovanja tukajšnjih izseljencev in njihovih potomcev. Zato tudi prihaja to raznih paternalističnih, pa tudi zgrešenih posegov v njihovo življenje, kajne?

Tudi sam sem potreboval (dalje na str. 6)

Mimogrede iz Milwaukeeja

(Nadaljevanje s str. 3)

ki ga je za ta večer članica Antonija Butinar lepo okrasila z rožami in gorečimi lučkami. Po končani molitvi pa so borci in ostali navzoči zapeli domobransko pesem »Bog, Narod, Domovina«!

Ker pa je imel ta večer oz. ta dan predsednik ZSPB Tabora Ludvig Kolman rojstni praznik, so mu v Triglavskem domu borci in vsi ostali iskreno čestitali in zapeli »Happy Birthday«. Njegova pridna žena Mara pa mu je z domačimi pripravila veliko torto in z druge dobrote. Nato se je razvila domača prijateljska zabava in razgovor, ki je trajal tja v pozno noč. Gostje so prespali v ličnih triglavskih hišicah.

Drugi dan občnega zbora, 31. avgusta, so bile po zajtrku razne seje in pomenki vse do opoldanskega kosila, ki so ga zopet pripravile društveni člani in članice. Malo po kosilu pa so se gostje začeli pripravljati za odhod. Zaželi smo jim srečno pot in na svidenje v upanju, da so bili delegati in gostje z ženami v Triglavskem parku zadovoljni in da so odnesli s seboj prijateljske in prijetne vtise. Pozdravljeni in hvala vam!

Pred kratkim je znana slovenska rojakinja ga. Ana Gaber dočkala in praznovala 80. rojstni dan. K njenemu virosokemu jubileju ji iskreno čestitamo in ji voščimo, da bi ji Bog naklonil še dolgo vrsto let zdravega in zadovoljnega življenja. Naj ob tej priliki čestitam tudi urednici in dopisnici Corinne Leskovar za njeno lepo in zgoščeno slovensko hvalnico v Ameriški domovini v čast ge. Gabrovi! A.G.

Dragi rojaki, potujete v Evropo?

Na pragu domovine, v središču stare Gorice na lepem drevoredu Corso Italija, vas pričakujemo v PALACE HOTELU, najboljšem hotelu v mestu: 75 sob s kopalnico, telefonom, radijskim sprejemnikom, barvno televizijo, mini-barom, klimatizacijo. Najmodernejši komfort po zelo ugodnih cenah: enoposteljna soba \$28.00, dvoposteljna soba \$39.00. Cenjenim gostom so na razpolago hale, konferenčna dvorana, parkirni prostor in hotelska restavracija v začasno ločenem poslovanju. V PALACE HOTELU bo poskrbljeno za vaš čimprijetnejše počutje, dobrodošlico pa vam bo osebno izrekel rojak Vinko LEVSTIK:

DOBRODOŠLI!

PH-PALACE HOTEL, Corso Italiana 63

34 170 Gorizia-Gorica, Italy; Tel.: 0481-82166; Telex 461154 PAL GO I

Kanadska Domovina

BORUT

Matherdi

Na južni strani reke Sangu, ne daleč od ceste v Cox's Bazaar, leži muslimanska in hindu vasica Matherdi.

Pod britansko upravo so živeli tu izključno Anglos in Hindi, a po veliki delitvi Indije v letu 1947 so se naselili tu tudi muslimani.

Anglos, mešanica Portugalcev, Bengalcev in Angležev, so se takrat odselili v Burmo, Goo ali pa v Čittagong, le portugalska imena vasi nemo pričajo o njih.

Hindujci so se večidel tudi potegnili ven, oni v zaledju džungle pa so ostali.

Tako sedaj oboji, hindujci in muslimani, pasejo govedo in kože po robovih čittagongskega hribovja in sadijo riž po ravnini vse do bengalskega zaliva. Da jim ne bo treba delati na stara leta, imajo družine s kopico otrok.

Seveda, džungla je za vse posledice tega, kakor tudi drugih težav, dokončna rešitev. Tam je drevje, katero se da vnovčiti v denar, hrana za govedo in kurjavo, tam raste les za kurjavo, tam je bambus za stene hiš in ratan za strehe.

Močvirja med gričevjem so pripravna za riževa polja. Marljivo sekajo debelo in drobno, da se že pojavlja golo gričevje, na katerem pobočju se pasejo nove črede goveda. Saj je drevje od vedno in bo za vedno, mislijo.

Često požigajo goščo in pri tem slepo uničujejo živalstvo in rastlinstvo. Ko pride deževna doba in z njo povodnje, voda odplavlja bregove, plodna zemlja se spira s polja. Strme stene hribovja se rušijo in izginjajo v nabreklih rekah. Posledice so že očitne. Lesa za koče in celo kurjavo čedalje bolj primanjkuje. Navsezadnje zmanjkuje že tudi džungla.

Bengalci, mešanica Dravidov in Arijev, žive le v ravninah, vse njihovo poljedelstvo

je usmerjeno v pridelavo riža. Zaverovani so v svoj prav, množijo se hitro, saj imajo muslimani po več žena, pridno prideljujejo in se še pridneje plodijo.

Po gričih pa žive plemena mongolskega izvora: Chakma, Marma, Rama, Tipura in Monk. Kot budisti preproste žive v gozdovih tropične džungle. V svoji preprostosti vedo, da jim je džungla rešitev, če jo uničijo, da bo konec njihovega idiličnega življenja.

Svoja zelišča gojijo med drevjem, njih govedo se pase v senci košatih garjonov. Njihove družine rastejo in hirajo z ozirom na obilico pridelkov. Če je zemlja neplodovita, so tudi družine majhne.

Majhna razlika med prebivalce te dežele, a zelo usodna.

Prvi so se naplodili v milijone in postajajo s prenatrpanostjo svetovni problem, a drugi niso nikomur v napotje.

Ob veliki delitvi Indije so muslimani potegnili kratko; le prostrano ravnino je zajel East Pakistan, vse ostalo so dobili Hindujci.

Bilo je govora tudi o budističnem in krščanskem delu Indije. Čittagongski kot naj bi bil krščanski del. Zaledje Mizoram, Manipur, Nagaland pa budistični del bivšega indijskega imperija. Anglos vedo povedati, da je bilo govora celo o Andamanskih otokih, kjer da naj bi imeli svoje zatočišče.

Iz tega ni bilo nič. Angleži niso za kristjane ničesar poskrbeli. Zgodovina nam govori, da ko se je ves svet boril proti Turkom, je Wellington ubranil Gazo in s tem rešil Turke. V drugi svetovni vojni so rešili komunizem.

Predeli vzhodno od Čittagonga, kakor tudi sosednje dežele Mizoram, Manipur, Nagaland, Tipura in Meghaleya so le redko naseljene. Prebivalci so budisti, veliko je pa kristjanov. Srednji sloji so jim vzgojili misijonarji, angleščina je prevladujoči jezik.

Pokrajinske vlade vodijo v veliki večini kristjani, ki se trudijo za izobrazbo in socialno ureditev ter napredek budističnega podočja. Seveda napredek do gotove meje. Ko jim je »Congress Party« vsiljevala železnico, so to odklonili. Z njo bi namreč prišlo na tisoče novih naseljencev, verjetno na milijone Bengalcev, ki bi zagospodarili po svoje.

Te dežele so preproste, a nenatrpne. Zlepa in zgrda so poskrbeli, da se je dotok Bengalcev ustavil in izjalovil. Pojavili so se Shanti Bahini. V Assamu, kjer so v 75-odstotni večini hindujci, je javna kampanja proti 5 milijonom Ben-

galcev, v veliko zadrego vlade v New Delhiju, saj gre kar za 20% prebivalstva.

Bengalski muslimani, dosledni v svoji veri v Alaha, so se vse od delitve Indije naseljevali sem naokrog. Krčili in zažigali so bambusove goščave, ravnali zemljo in jo spreminjali v riževa polja. Za to pridno delo so potrebovali velike družine, da je bilo tako več delovne sile. Kdo se je brigal takrat, če se je krčila džungla?

Vse lepo, a zelo enostransko. Sledilo jim je uničevanje naravne uravnovesenosti in množica prebivalstva je slej ko prej obubožala in zdrsnila na stopnjo beračev. To je rodilo tudi odbor sosedov in lahko vodi celo v masivni pokol.

Shanti Bahini, gverilci goratega predela, požigajo često vasi in potolčejo prebivalstvo; uspeh tega je prekinitev naseljevanja vsaj za nekaj časa. Kruto, a resnično.

No, v taki hindustanski vasi živi Rascal.

Mala hišica — »hati« — sredi ducata datelnovih palm. Stene so iz blata, nekaj lukenj v stenah služi za okna. Streha je riževa slama, borna, a kljub temu daje nekaj toplote borme stanu.

Ko so kopali mali bajer za vodo, so posuli okrog zemljo v za za ped visoko ploščad, katere voda ne zalije v deževju monsuna. Tja gor so postavili »hati«. Kopica slame na tisti krpi dvorišča in guru privezan ob njej, jim jemlje še tisti prostor, katerega bi sicer lahko imeli.

Vse naokrog se drenjajo druge hati, prav tako skromne in uboge. Stranišč sploh ni, dober poljedelec gre na polje, katero obdaja tako vasico.

Na tistem malem dvorišču je kopica nagih otrok, prirastek za bodočnost. Prerivajo se in podijo vsi smrkavi in umazani. Smejejo se dokler me ne zagledajo, nakar buljijo v radovednosti vame.

Sami čez dan, se razveseljujejo zvečer, ko se povrnejo ženske s polja. Bab je pa veliko v tistih vasicah. Vsaj 7 jih je prilezlo ven iz črne luknje, katera služi za vrata v Rascalovi koči, ko sem odprl steklenico. Stare in mlade, lepe in grde.

Na tisto krpo dvorišča so dala bambusovo preprogo, kamor so posedli Anglos lovci. To ni kar tako, če počaste malo vasico taki gospodje iz Čittagonga, ki žive v velikih

**Kanadski rojakil
Dopisujte v Ameriško
Domovino!**

ZAHVALA

TORONTO, Ont. - Po enomesečni boleznin in težki operaciji je v Sunnybrook bolnišnici umrla naša mati in stara mati Helena Mauser, ki bi prihodnje leto 10. marca praznovala svoj 90-ti rojstni dan. Bog jo je poklical k Sebi v sredo popoldne ob 4h na dan 27. avgusta 1986 in ji prihranil nadaljnje trpljenje.

Tem potom bi se radi zahvalili vsem, ki ste nam v dneh naše žalosti stali ob strani in nam bili s svojo dobroto v veliko pomoč in tolažbo.

Naša zahvala gre č.g. J. Časlu C.M., ki je našo nezavestno mater mazilil za smrt in jo tako pripravil na srečanje z njenim Stvarnikom. Hvala č.g. I. Janu C.M., ki je v pogrebem zavodu vodil molitve ob odprti krsti naše drage mame. Iskrena hvala župniku župnije Marije Pomagaj č.g. I. Plazarju C.M. za opravljeno pogrebno sv. mašo in lepo pridigo, ter za pogrebne molitve na pokopališču. Nadalje prisrčna hvala organistu J. Erženu za cerkveno glasbo na orglah in za njegovo petje. Prav tako iskrena hvala nosačem, ki so nosili krsto in s tem materi izkazali svoje spoštovanje. Iskrena hvala vsem, ki ste prišli v pogrebni zavod, za našo mamo molili in jo pospremili na njeni zadnji poti do groba in se tam od nje poslovili. Lepa hvala tistim, ki ste darovali cvetje, in tistim, ki ste po naši želji v spomin na našo mamo darovali v sklad za starostni dom Lipa. Iz srca smo vsem hvaležni za vso izkazano dobroto in ljubezen.

Prav tako prisrčna hvala ge. Dolenc in njeni hčerki Mariji, ki sta za pogrebce pripravili tako okusno kosilo. Nadalje, bi se radi zahvalili č.g. J. Kopaču, da nam je dal na razpolago cerkveno dvorano Brezmadežne v New Torontu za pogrebščino, ter oskrbniku g. Tinetu Končanu, ki je dvorano pripravil kljub kratkemu času, in poskrbel, da se je lahko tudi pijača točila. Hvaležni smo Petru Markežu, ki nas je po potrebi prevažal s svojim avtomobilom in nam bil v veliko pomoč. Vsem zares lep boglonaj za vso pomoč, za vse izraze sožalja in tolažbe. Bog Vam povrni!

Naša dobra in nepozabna mama in stara mama pa naj se spočije v tuji zemlji po dolgem in napornem romanju skozi življenje, ki ji ni bilo z rožami posuto, a je bilo plodno in Bogu po volji. Zato sem v eni svojih pesnitev nekoč z vsem prepričanjem lahko zapisal: Mati! Eno vem: Tebi na stečaj odprta so nebesa!« Zdaj naj ji bo Bog obilen plačnik za vso ljubezen, ki jo je nam otrokom vselej izkazovala. Naj počiva v miru in v družbi članov naše družine, ki so pred njo odšli v večnost.

Ostali: Sinova Otmar in Ivan, hčerki Julka in Filipina, snahe Anica, Olga, Francka in Kristina, vnuki in vnukinje ter ostalo sorodstvo.

Toronto, Ont., 9. septembra 1986.

nišah.

Vse pije iz moje zelenke, moški si tudi prižigajo cigarete. Zelenka je prazna, predno pride enkrat naokrog. Francis jo zažene v bajer.

No, to pa že ne, ga pokregam, to jim je pitna voda, dasi je vsa zelena od alg. Pri pričigi napodim, da jo pobere.

Rascal se smeje. V bajerju ima celo krape, kar ni kar tako. Prija mu, da pohvalimo njegovo »kmetijo«. Če ne veš, kako si ubog, si vedno bogat!

Veseli so, smejejo se. Starka »mathi« prinese riž in ga postavi na sredo bambusove preproge. Vse jé; zajemajo kar z rokami seveda.

Kako primitivno in enostavno je lahko življenje! Naši pradedje so živeli tako.

Šele ob desetih smo stopili v gosji red in odrinili proti džungli. Čez reko, mimo muslimanske vasi, k velikemu bajerju na robu džungle smo pešali.

Pod košatim drevjem smo posedli. Naprej od tod je džungla. »Hup-hu« nas je po-

zdravil kuščar z drevesa, na drugi strani vode je lajal srnjak.

Quinton, Steve in Orlando so udarili na svoje. Malarwi, hindujski vodič, je šel z njimi. Ostala sva sama z Rascalom. Rascal je poznal zakotne njivice, močvirja, livade in vodnjake sredi goščav.

Džungla, grmovje nizkega drevja, vse večje je izginilo. Takoj po osvoboditvi oz. neodvisnosti države se je bila raztezala vse proti vzhodu. V daljavi so se videli temni obrisi hribovja nad Banderbanom, prestolice prebivalcev z gora: Chakma, Marma in Monk.

»Shanti Bahini?« sem vprašal, ko sva zakoračila v grmovje.

»Nei, nei! Ne v tem delu, sicer pa kdo ve?« se je zasmel Rascal in kazal bele zobe.

Šla sva čez hrib, tiho in previdno. Rascal je dobro poznal pot, ponoči je videl kar deset korakov predse. Počakal je, če je bila kaka zapreka na poti. Zadržal me je z roko, če je čul žival v grmovju ali če je zalajal

(dalje na str. 6)

Romanje v Midland bo 14. septembra

TORONTO, Ont. - V nedeljo, 14. septembra, ob 11. uri popoldne se bomo zbrali pri slovenskem spominskem križu v kratki spominski svečanosti za tiste Slovence, ki so med zadnjo vojno in komunistično revolucijo in takoj po njej umrli nasilne smrti. Nemudoma po tej spominski svečanosti bo križev pot, nato kosilo, po kosilu pa sv. maša v cerkvi.

Razpored romanja bo objavljen še v posebnih oglasilih in tudi na samem kraju zbirališča pri slovenskem spominskem križu.

O.M.

KOLEDAR PRIREDITEV

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imeniku društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškem mnenju koristne za našo skupnost.

SEPTEMBER

12. — Ženski odsek pri Slovenskem domu za ostarele priredi kartno zabavo v šolski dvorani pri Mariji Vnebovzeti.
13. — Fantje na vasi priredijo koncert v Slov. nar. domu na St. Clair Ave. Po koncertu ples. Igra Alpski sextet.
14. — Vinska trgatev na Slovenski pristavi.
21. — Društvo SPD Cleveland priredi romanje v Frank, Ohio.
21. — Slovenski dom na West parku priredi ples. Igra Jeff Pecon orkester.
28. — Oltarno društvo pri Sv. Vidu priredi kosilo v avditoriju.
28. — St. Clair lovsko društvo priredi pečenje školjk na Lovski farmi, 6599 Ravenna Rd.
28. — S.K.D. Triglav, Milwaukee priredi Vinsko trgatev. Kosilo opoldne, sledi veselica.

OKTOBER

18. — Tabor, DSPB Cleveland priredi svoj jesenski družabni večer v Slov. domu na Holmes Ave. Igrajo Veseli Slovenci.
18. — Glasbena Matica poda večerjo, koncert in ples v SND na St. Clair Ave. Igra Don Slogar orkester.
18. — Klub slov. upokojencev v Nevburgu-Maple Hts. priredi večerjo s plesom v SND na E. 80 St.
19. — DNIJ pri Sv. Vidu priredi kosilo v avditoriju, od 11. do 2. pop.
26. — Slomškov krožek priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 pop.
26. — Občni zbor Slovenske pristave.
26. — Pevski zbor Zarja priredi koncert z banketom in plesom ob zborovi 70-letnici obstoja in sicer v SDD na Recher Ave. Igra Ray Polantz orkester.
26. — Podr. št. 50 SZZ priredi kosilo ob svoji 55-letnici v Slov. domu na Holmes Ave. Pričetek ob 3. pop.

NOVEMBER

8. — Belokranjski klub priredi martinovanje v Slov. nar. domu na St. Clair Ave. Igra orkester Veseli Slovenci.
8. — Pevski zbor Jadran pri-

redi koncert z večerjo in plesom v SDD na Waterloo Rd. Za ples igra Tony Klepec orkester.

9. — Slovenski dom na West parku priredi ples. Igra Ray Champa orkester.

15. — Štajerski klub priredi martinovanje v dvorani pri Sv. Vidu. Igrajo Veseli Slovenci.

DECEMBER

5. — Slovensko-ameriški kulturni svet priredi srečanje s škofom A. Edwardom Pevcem v semenišču Borromeo.

6. — Slovenski Dom št 6 ADZ praznuje 75-letnico z večerjo in plesom v SDD na Recher Ave. Igra Joe Fedorchak orkester.

— 1987 —

JANUAR

31. — Tradicionalna »Prstavka noč« v Slov. nar. domu na St. Clair Ave.

FEBRUAR

21. — St. Clair lovsko društvo priredi Lovsko večerjo v Slov. nar. domu na St. Clairju.

APRIL

4. — Pevski zbor Zarja priredi pomladni koncert v SDD na Recher Ave.

Delokrog generalnega konzula SFRJ...

(Nadaljevanje s str. 7)

precej časa, da sem dojel vrednostne kriterije kulture in kulturnih potreb naših ljudi tukaj. Ti kriteriji so zagotovo drugačni od vrednostnih kriterijev kulture v Sloveniji oziroma v Jugoslaviji. Tukajšnja kultura je seveda amerikanizirana kultura naših ljudi. V veliki meri je to ljudska kultura, ki se je porodila iz tukajšnjih potreb in se tem potrebam tudi prilagodila. Rodila se je iz tukajšnjega kulturnega in izobrazbenega okolja.

Torej gre za resnično posebno vrsto kulture in človek se ji mora približati in jo sprejemati tako, kot je. Ne moremo je spreminjati in krojiti po naših željah in okusih. A to se večkrat primeri. Nekateri naši kulturniki, ki so bili tukaj s svojimi visokimi estetskimi kriteriji, so napisali nekaj neljubeznivih člankov, ki se jih naši izseljenci še danes dobro spomnijo in so jih vzeli za žaljivo podcenjevanje, saj so ti kulturniki vso tukajšnjo pristno kulturno izražanje ocenili kot diletantizem in populizem. Mislim, da ni tako in da so taka pisanja škodljiva in tudi boleča.

Kar zadeva kulturno dejavnost predstavnikov drugih narodov in narodnosti, naj omenim, da smo imeli lani zelo uspešen festival makedonske kulture v Lorainu, ki je kakih 30

srnjak.

Tu je bila luknja z vodo, tam zopet trnje. Dober je bil kot vodič, saj ga nisem slišal hoditi. Dihal je tiho in ni pokaljeval.

Noč je bila temna, mesec je bil v zatonu, le na milijone zvezd je utripalo na zametnem nebu. Sčasoma sem razložil polje pred nama. Riževe mladike so bile za spoznanje svetlejše, vse naokrog se je vlekel pas črne džungle.

Hodila sva po robovih med riževim poljem. Bosa. Rascal

km od Clevelanda. Dogovarjamo se tudi s Hrvaško o tem, da bi tukaj pripravili razstavo dubrovniških kapitanov. Za to si tudi osebno zelo prizadevam, saj je bila konec koncev moja mati iz Dubrovnika in vsi moji predniki po njeni strani so bili v vseh pokolenjih zadnjih 500 let dubrovniški kapitani.

Ameriškemu občinstvu poskušate nedvomno predstaviti turistične lepote Jugoslavije. Vam to uspeva?

Kadrovsko niti številčno niti sicer nismo sestavljeni tako, da bi lahko igrali vlogo ne vem kako močnih povezovalcev, vendar smo v neposrednem stiku s tukajšnjimi turističnimi agencijami in jim poskušamo dati kakšen nasvet, kako popestriti turistično sodelovanje z Jugoslavijo. Poskušamo doseči, da Američani ne bi potovali v Jugoslavijo kar tako, ampak da bi bil v njihovem paketu resen vsebinski program spoznavanja naravnih in zgodovinskih lepote Bosne in Hercegovine, srbski samostanov, slovenskih kulturnih spomenikov, zdravilišč... Ljudje, ki so bili že štirikrat, petkrat pri nas, ne čutijo vedno vnovič potrebe, da gredo še petič na blejski grad ali da si še šestič ogledajo Postojnsko jamo.

To je že del gospodarske nudbe. Kaj pa sicer vaše delo na gospodarskem področju?

Američan najprej vpraša nasprotno stran, koliko denarja namerava vreči na mizo. Mi pa imamo tega denarja zelo malo. Za sedaj v glavnem razmišljamo o tem, da bi tukaj pripravili prodajni sejem slovenskega oziroma jugoslovenskega gospodarstva. Z njim naj bi predstavili naše dosežke, z njim naj bi nadomestili marsikateri težko prisluženi dolar, ki ga je treba sicer dati za promocijo posamičnih proizvodov. Z gospodarsko zbornico in nekaterimi drugimi dejavniki poskušamo sedaj uresničiti zamisel o tem prodajnem sejmu. O drugih zamislih, ki jih je seveda tudi še veliko, pa sedaj ne bi govoril, ker še ni mogoče predvideti njihove uresnitve.

Kanadska Domovina

Matherdi

(Nadaljevanje s str. 5)

je nosil moje mokasine v roki. Zdaj in zdaj sem spodrsnil v blato in se rotil, zakaj, da nisem vzela škornjev.

»Tiho, tiho,« je opozarjal Rascal. Prišla sva do košatega drevesa. Rascal je počenil in prisluhnil. Slišal je nekaj.

Kakih 70 metrov proč so vstale na polju črne sence.

Shukars! Merjasci!«

Plazila sva se po trebuhu bližje. Črne sence so postale bolj ostre.

Pok!« je počilo na moji levi. Kdo vendar strelja?

Bilo je le za streljaj proč. Gotovo sta Quinton in Orlando. Prašiči, trije, štirje so se pognali v tek. Saj je bilo predaleč. Pa kaj hočeš, prvi strel, kateri ni bil moj, jih je že splasil.

Za bregom se je posvetila svetilka. Quinton? Kregala sta se, ko sta prihajala bližje.

»Kako si vendar mogel zgrešiti? Saj je bil le 50 metrov od tebe.«

Quinton je bil ves iz sebe. »Dal sem mu kroglo, edino, katero sem imel od očeta za samoobrambo, pa mi hudič takole zgreši!«

Quintonov oče, tudi navdušen lovec, je preminul le leto poprej. Prišel je iz džungle z vročino, legel in v treh dneh umrl. Malarija z visoko vročino. Smrt preži v džungli v tej ali oni obliki.

»Saj ti je dal dve krogli,« sem posegel vmes; vsi smo že vedeli za njegovo samoobrambo proti tigrom.

»Drugo sem tudi takole izgubil. Preklet!«

Rotil se je in škripal z zobmi. Ni čudno, če ga kličejo »Hitler« v pisarni.

»Potolaži se, naredili bomo druge iz svinca.«

Seveda, čisto gotov o tem nisem bil. Moja Larona puška je tako fina, raznese mi lahko cev. Quinton pa je imel cel kanon, nemška dvocevka Seelinger je težka, kot bi bila vsa iz železa. Tudi, če je krogla malo večja, ima zadosti debelo cev, da je ne raznese.

Orlando je imel nakremžen obraz. Celo v Kanado se bo razneslo, da je zgrešil tako velikega prašiča.

»Imel je kar 1000 funtov,« je godrnjal Quinton.

Potegnili smo se v bližnji hati in plegli v šupo na slamo.

Ovce in koze so se kmalu pojavile iz kota in mi prišle lizat roke. Ostali so hitro zasmrčali. Drobnička je poglela kar mednje. Čudil sem se, zakaj da jih zapirajo kar v štalo.

Vstal sem in se podal na pohod. Takole nisem mogel spati. Ura je bila ena. Za riževim poljem se je vil črn rob, drevje

je krilo nizko gričevje. Dalje se je zasvetila jasa.

»Bah, bah,« sta se zadržala jelena, ko sta me dobila v vonj. Bilo je predaleč za šrotarico. Šel sem ob robu in skoraj stopil na zavaljeno žival, katera je kopala po riževi njivi. Divje je zarenčala, da sem bliskovito odskočil. Verjetno je to »mol«, sem pomislil, nekaj jazbecu in prašiču podobnega.

Vrgel sem puško in sprožil. Žival je padla, se obrnila in bežala v džunglo. Trdoživa, da je kaj. Moral sem ji dati še en strel. Pobrali jo bomo jutraj. Šel sem naprej in zopet splasil jelena. Iz džungle se je oglasila nočna ptica.

»Predaleč ne smem,« sem pomislil.

Obrnil sem se in iskal hati, kjer so prenočevali. Že sem videl slamnato streho. Posvetil sem po polju. Oči so se zasvetile. Krava, majhna mogoče. Oči so se bleščale kot dva žarometi. To že ne bo krava, ne koza. A kaj drugega bo tako blizu hiše?

Maček? Pa tako velik!

Maček se obrne naravnost proti meni. Požene se v skok. V svitu luči razločim pike, kolobarje na repu.

»Leopard!« me prišine. »Napada!«

Bliskovito sem pomeril in pritisnil. Strel je razblinil prikazen v nič. Iskal sem, tam bi moral ležati. V cevi sem imel LGSG. Zadet je gotovo.

Prihitela sta Orlando in Quinton.

»Kaj?«

»Leopard.«

»Tukaj pri hati?«

Iskali smo in iskali še v sinje jutro. Leopard je izginil kot kafra. Šop dlake in par kapljic krvi je bilo vse, kar je ostalo od njega. Leoparda ni bilo.

Šele pozno popoldne je Rascal našel leoparda v grapi ob potoku. Zadet je bil spredaj, a dve šibri sta tičali v pljučih. Bil je manj kot 100 funtov, a dosti velik, da bi mi pokazal, kaj zna. Bil je nevaren okolici in pospravil je bil že dosti drobnice. Zato so se zapirali v hato in iz strahu ponoči niso hodili ven. Rascal ga je odril in kožo sem končno dobil.

Vse to sem seveda zvedel šele pozneje. Takrat sem se zavlekel nazaj med koze spat. Quinton pa je šel ven na lov. Moral sem zadremati proti jutru, da nisem čul strela. Quinton je počil prašiča, baš tam, kjer je Orlando zgrešil. 200 funtov. Dosti lep.

Rascal in Monori sta ga nesla na palico jutraj. »Mal-a« (jazbeca), ki sem ga ponoči ustrelil, pa ni bilo. Odneseš ga je verjetno leopard.

Tisto jutro smo dali Rascalu

(dalje na str. 7)

SPOMINI IN PRIČEVANJA

OB POGOVORU Z JANEZOM BRULOM

(Ta članek je izšel v reviji *Duhovno življenje* (avgust 1986, str. 424-428). Zdel se mi je koristen in zanimiv tudi za mnoge naše bralce in jim ga torej na tem mestu posredujem v celoti. Bodoči raziskovalci slovenske zgodovine najnovejše dobe bodo brez dvoma brskali po letnikih Ameriške Domovine, lahko pa spregledali druge slovenske revije, in tako ne našli veliko izvornih dokumentov, kot je ta, ki ga spodaj objavljam. Ur.

— Intervju je pripravil, vprašanja stavljaj in svoje komentarje dodaj g. Stane Snoj.

Dejstvo, da komunisti nimajo lepe besede o domobrancah in vseh, ki so se jim odločno postavili po robu, je razumljivo. Tudi njihovega pisanja o Osvobodilni fronti, »po osvoboditvi«, itd. kot politične propagande ni jemati resno. Čudno pa zveni »osvoboditev«, ki naj bi jo prinesla OF, če desetletja komunistične diktature v Sloveniji s to besedo označuje demokrat in še verjen povrhu.

V tisku iz domovine in iz zamejstva pogosto srečamo takšne kristjane, ki se z nekim ponosom sklicujejo na svojo partizansko in ofarsko preteklost. Kot da bi njihovo sodelovanje s komunistično stranko res koga osvobodilo! Po tolikih zločinih, ki jih je komunizem zagrešil nad slovenskim narodom prav zaradi pomoči teh »kristjanov«, bi bilo na mestu le — kesanje!

Če kdo po 41. letih komunističnega ideološkega in političnega monopola še gleda v OF gibanje za narodno osvoboditev, je vreden pomilovanja, zaradi nepoučenosti ali pa zaradi slepote. Če so drugi narodi zahodne Evrope danes svobodni, so to prav zato, ker niso imeli po komunistih zapejlane OF kot mi Slovenci! Danes se razvijajo z višjim življenjskim standardom — brez pokolov, brez beguncev, brez »izdajalcev«!

Ali je bilo slovenskemu verniku ob nastanku OF res tako težko prepoznati njeno pravo podobo in cilje? Je moral biti genij, da je za donečimi narodnoosvobodilnimi gesli odkril komunistično revolucijo? Na to vprašanje bo odgovoril z osebnimi spomini človek, ki je po naključju padel med ljudi, ki so se kasneje imenovali partizani.

Janez Brula, 65 let, oče petih otrok in trenutno ded šestih vnukov, poznan kot delaven član naše skupnosti (v Argentini, op. ur. AD), eden pionirjev Slomškovega doma v Ramos Mejiji in njegov prvi predsednik, je nastop partizanstva doživljal v odmaknjeni Beli

krajini kot dvajsetletni fant. Njemu sem zastavil vprašanje:

Vaš prvi stik s partizani? Kako ste zašli mednje?

Leta 1941 so me zaprli Italijani in po nedolžnem obsodili zaradi treh pušk, ki so bile izginile iz Prosvetnega doma v Črnomlju. Enega od ključev tega doma sem hranil jaz. Po nekaj tednih mučne negotovosti v črnomeljskih sodnijskih zaporih sem ušel Italijanom in se zatekel v Mitlarske hribe k »četnikom«. V resnici pa so bili partizani. Od avgusta do konca novembra 1941 sem živel med njimi.

Opišite nam jih! Kdo so bili to? Kaj so hoteli?

Vseh je bilo 21. Približno polovica je bilo komunistov, pol pa njihovih somišljenikov. Nekateri sem poznal še od prej. Bili so med njimi falirani študentje pa tudi nekaj kmečkih fantov, dva hlapca in nekaj meščanov. Bili so to »borci za narodovo svobodo«, besede »partizan« tedaj še nisem slišal, pač pa so že pozdravljali s stisnjeno pestjo in s »Smrt fašizmu, svoboda narodu«.

Glavno naše delo je bilo dobavljanje hrane iz okoliških vasi, kjer so jo tedaj vaščani še sami prostovoljno zbirali. Velikokrat smo šli tudi na jago za divjačino. Med nas so hodili razlagat marksistično ideologijo razni govorniki. Veliko je bilo besed o enakosti vseh ljudi, o šesturnem delavniku pa o raju na zemlji, ki ga bo komunizem prinesel zatiranim in revnim, in o tem, da bo zgodovina z zlatimi črkami zapisala imena prvih borcev za svobodo naroda. Čakala nas bi zato tudi visoka in obetajoča mesta v bližnji, lepši politični ureditvi, za katere zmago je treba napeti vse sile. Že takrat so govorili o narodnih izdajalcih, katere je treba pobiti.

Že leta 1941 so vas hoteli »likvidirati«. Zakaj?

Kdor me pozna, ve, da navadno mislim s svojo glavo in da povem svoje mnenje tudi takrat, kadar bi mnogi molčali — zaradi ljubege miru ali pa zaradi strahu pred posledicami. Ves čas bivanja med partizani sem bil edini, ki sem jim ugovarjal. Ko sem nekoč slišal

govoriti o likvidaciji nekega »izdajalca«, katerega sem osebno dobro poznal, sem ga pred vsemi odločno branil, da ni izdajalec.

Težave sem imel tudi, ko sem ugovarjal nekemu »filozofu«, kot so ga partizani imenovali, ki nam je prišel razlagat o nastanku sveta in prepričevati, da ni Boga. Mož se je za svoje dokazovanje poslužil tudi tiste teorije, ki pravi, da tisto, česar ne vidimo, ne obstaja. Torej, ni Boga! Kdo ga je pa videl? Ker se mi je zdela ta razlaga preveč otročja, sem zastavil »filozofu« nekaj vprašanj, s katerimi ga pa nisem spravil samo v zadrego, ampak tudi ob živce.

Ko mi ni mogel dati odgovora in ko se je zavedel, da sem ga osmešil, je podivjal, skočil k meni in mi bodalo nastavljal na vrat. V trenutku sem mu ga iztrgal iz rok in ga vrgel na tla. Jasno, moje že do tedaj napeto razmerje do uradne linije v odredu je po tej epizodi terjalo od vodstva energičen ukrep. Sklenilo je, da me potihem, brez hrupa pošlje na »drug svet«. In res, trikrat so to poskusili. Določili so likvidatorja, kraj, poiskali okoliščine, a vedno sem se jim kako izmuznil. Zmeraj me je kdo pravočasno obvestil.

To se je zgodilo jeseni 1. 1941. Torej so se komunisti že od začetka pokazali takšni, kakršni so: brezbožni in diktatorski?

Res, prav takšni. Šli so, brez ozira na levo in desno, za svojim ciljem: dosego oblasti. Medtem ko so govorili in pisali o narodnoosvobodilni borbi proti okupatorju, so pobijali Slovence, ki so jim bili »na poti«, neoborožene civiliste, duhovnike, celo ženske in otroke.

Dvajsetletnemu Janezu Brulu se je po štirih mesecih življenja v hribih med partizani posrečilo uiti. Kot dvakratni ubežnik se je skrival okrog Črnomlja, dokler ni dobil zveze z Legijo smrti, kot so imenovali tam vaške straže. Kot član semiške posadke legionarjev je ob italijanskem razpadu ponovno padel med partizane, jim spet ušel in se rešil v Ljubljano k domobrancem. Od tu je šel kmalu v Velike Lašče v laški udarni bataljon, kjer je ostal do umika na Koroško. Z ostalimi domobranci je bil maja 1945 vrnjen skozi Pliberk v Titovino in si tretji dan po angleški predaji partizanom blizu Velenja z begom ponovno rešil življenje. Po devetmesečnem skrivanju v domačem kraju se je odločil za tvegano pot v Italijo, v servigliansko taborišče, v svobodo.

Ob Brulovem pripovedova-

Matherdi

(Nadaljevanje s str. 6)

nekaj. Mesa pri Rascalu niso videli, razen če so bili lovci naokrog. Ženske in goli otroci so skakali od veselja.

V tem je pridrl šofer, ves razjarjen je bil. Izginilo je pivo in moje škornje, iz Kanade. Razdražilo nas je. Nekdo je bil vdrl v avto.

Prokleta banda! Kje je policija? Red mora biti. Okoli nas se je nabrala gneča ljudi.

»Chairman, chairman!« je kričal Quinton.

Pred malo, slikovito mošejo je stal mož s častljivo brado. Da, da. Krasti se ne sme. Sklic bo »meeting«.

Posedli smo v dukhan in čakali, da so se častiljivi možaki zbrali. Naročil sem jim čaja, jajca in prepečenega testa. Morda dobim škornje nazaj.

Kmalu je bila občinska srečanja zbrana.

Ta dukhan pri mošeji je verjetno služil tudi za občinsko hišo. Tudi radovedneži so se nabrali pred mošejo.

»Balo adsem.«

Quinton je bil tožnik, povedal je, kaj je bilo ukradeno.

»Koga sumite?«

»Enega vaših iz vasi, gotovo. Trije mulci so tekli za nami in hoteli pivo.«

»To so bili gotovo hindujci, muslimanci ne pijejo,« je pribil častiljivi mož.

Kmalu so štirje mladci v zelenih srajcah, a sicer v lungi, privlekli dolgega fantina.

»Da, ta je bil že eden, ki je tekel za nami,« je zinil Quinton.

»Da li si kriv?«

Predsednik je zapičil oči v fantina, ki je smelo zrl predse. Priznal je, da je tekel za nami, a vlomil v avto on ni.

Fantje v zelenih srajcah so ga zagrabili in vrgli na mizo. Potegnili so mu lungi visoko gor, da je kazal golo plat. Smrkavi mulci in deklina, ki so se trle naokrog, so se zarežale. Sedaj ga pa bodo. Privlekli so palice, cele bambusove kole. V hipu so udarci začeli padati po zadnjici nesrečnega fantina. Vse se je drenjalo, da bodo videli, kako to gre. Fantin gotovo ni bil priljubljen.

Spomnil sem se na kavbojske filme in »Hanging Tonight«. Babe in dedci so zares uživali.

Z mešanimi občutki smo gledali kruto početje.

Fant je dolgo kljuboval, navsezadnje pa je zagnal glasen krik.

»Kriv!« možje so kimali z glavami. Množica je odgovorila z odobravanjem. Umaknil sem se s klopi, da ne bi več gle-

nju se spominjam, kako sem kot devetletni šolar doživljal nemški napad na Jugoslavijo. Nemško-italijanska meja je šla skozi našo vas. Dobro se spominjam dne, ko so Nemci zažgali vas Rašico. Sam sem se napotil na polje v sosednje Savlje, da sem od tam bolje videl dim, ki se je pošastno dvi-

(Dalje na str. 8)

dal to »traparijo pravice«.

»Upam, da ne bomo to burko tirali predaleč,« me je ogovoril možak iz gneče.

»Kdo?« Profesor iz čittagongske univerze. Hindujec.

»Ti osli mu lahko odsekajo roko!«

»Kaj storiti?« sem vprašal. Zgrozil sem se ob misli, kaj se fantu lahko zgodi.

»Ti si tožitelj,« so tiščali vame.

Nekaj je bilo treba pač storiti, da se ne zaletite preveč. Dvignil sem roko.

»Stop, stop! To ni noben civiliziran način! Saj nismo v kameni dobi!

Fant se je vrgel predme na kolena.

»Mi imamo svojo pravico,« je kričal predsednik, ves svest v svoji pravičnosti. »Ni lahko izvrševati pravico v vasi poleg džungle.«

Vlekli so ga nazaj na mizo. Fant je govoril. On je vzel pivo, a škornje in orodje sta pa pobrala dva muslimana.

»Kdo? Govori!«

»Ne morem, požgeta mi hišo, edino kar imam.«

Tolkli so dalje. Lungu mu je padel na tla. Palice so tolkle po kolenih, kamor je priletelo. Zvalil se je pod mizo.

»Zadosti!« Sedaj sem razjarjen udaril po mizi. »Kar imejte škornje, samo pustite ga!«

No, zaenkrat je bilo zadosti. Policaji so bili namreč že utrujeni. Ko sem se obrnil, so mu hitro vžgali še znamenje na glavo, da je zasmrdelo po zasmojeni koži. Fant je obupno kričal. Porezali so mu tudi lase za sramoto.

Anglos so se zgražali. Kaj takega tudi sami že dolgo niso videli.

Občinskemu svetu sem naročil še čaja in piškotov, da so se potolažili v svoji ihti pravice. Policaji so seveda zahtevali »bakšiš«, saj so hitro in dobro izvršili nalogo. Mar niso dobili tatu in tako kmalu?! Občinski očetje so si tudi zadovoljno gladili brade. Naročil sem zajtrk tudi fantinu, ki je ječal pod mizo.

V dukhanu sem plačal 300 Taka. Ostalo je še nekaj piškotov, za katere so se stepli otroci. Pritekel je še kužek in poprosil; vrgel sem mu zadnja dva piškota v blato.

Iz gneče se je tedaj iztrgala ženska, kakor blazna pošast je udarila psička s palico, da ga je skoraj presekal na dvoje. Vrgla se je v blato na piškote, z obema rokama si jih je mašila v usta. Še mlada, a vsa v capah, je gledala z belino svojih oči, kakor da bi bila blazna. Vsi smo ostrmeli, celo Anglos so bili presunjeni.

»Blazna!« se je pridružil profesor.

»Blazna vsekakor, kaj pa ostali?«

Tisto noč sem sanjal o pravičnici, ki je imela dolgo sivo brado, na glavi pa roge, kakor hudič.

“SLOVENIA RADIO PROGRAM”

HEARD COAST TO COAST
6 to 7 on Saturday evening E.S.T.
on N.B.N. Cable TV systems.

PAUL M. LAVRISHA
1004 Dillewood Rd.
Cleveland, Ohio 44119

Ob pogovoru z Janezom Brulom

(Nadaljevanje s str. 7)

gal proti nebu. Kako sem trpel, ko sem mislil na uboge ljudi! Takšnega sovraštva nikdar prej ne poslej nisem začutil v srcu, kakršnega je ta dogodek zbudil v meni do Nemcev. Zlasti še, ko smo drugi dan gledali žalostni spreved avtobusov, natrpanih žensk in otrok skozi našo vas, ki je bil namenjen v Srbijo.

Ko so se pa pojavili partizani in začeli pobijati ljudi v naši občini, nisem čutil do njih sovraštva, ampak grozo, strah. Verjetno zato, ker je bila nevarnost bližja, v vasi, ne pa onstran meje na »nemški« strani. Zaradi partizanskih nočnih napadov na hiše smo začeli pri nas doma zvečer zakrivati vsa okna od znotraj z debelimi deskami, hišna vrata pa s hrastovim lesom. Čeprav smo živeli samo sto metrov stran od italijanske karabinerske postojanke! S tem barikadiranjem smo prenehali šele po nastopu vaških stražarjev v »smrekah«, precej daleč od nas. Nikoli ne bom pozabil tistih hudih dni, ko smo se bolj bali domačih partizanov kot laških okupatorjev.

Ob teh spominih ne morem mimo dveh besed, kateri je zapisal znani tržaški pisatelj, ko je ocenjeval zadržanje slovenske duhovščine, škofa Gregorija Rožmana in papeža Pija XI. do komunizma: protikomunistična histerija! Upravičeno se človek vpraša: Kje ta gospod živi? Koliko bi jih pa morali komunisti še pobiti, da Rožmanova svarila ne bi bila več »histerija«? Ali ni to žalitev spomina desetisočev nedolžnih žrtev komunistične revolucije, ki še danes leže v neznanih grobovih križem Slovenije? Ali ni to opravičevanje zločina? Da ne govorimo o nasilnem ustoličenju brezboštva, ki je v Slomškovi domovini proglasil vero za zaostalost ter jo izrinil iz šol in javnega življenja! Kakšno ogorčenje bi v svetu izzval tisti, ki bi si drznil govoriti o protinacistični histeriji, omalovažujoč vse žrtve Dachaua, Auschwitza in drugih taborišč! Res, nedopustna slepota!

Če so bili v življenjski nevarnosti tisti nasprotniki komunizma, ki so živeli v zastraženi Ljubljani in njeni okolici, so bili iz oddaljenejših krajev, zlasti tistih, blizu gozdov in hribov, prepuščeni na milost in nemilost partizanov, če se niso umaknili na varno. Talčji vrh pri Črnomlju, rojstna vas Janez Brule, je bil tak oddaljen kraj. Zato sem ga vprašal:

Kako je vaša družina preživela leta tuje okupacije in revolucije?

V naši družini nas je odraslo sedem otrok: štiri sestre in trije bratje. Brata Jožeta so Italijani odpeljali v internacijo, kjer je ostal do italijanske kapitulacije. Ko se je vračal domov, so ga zajeli Nemci in ga odpeljali v Dachau. Brat Tone je bil kot domobranec v nekem boju težko ranjen, ujet, nato pa ubit. Najmlajšo devetnajstlet-

no sestro Pepco so leta 1943 odvedli v gozd partizani in jo po hudem mučenju umorili.

Tudi za vas je bilo vse pripravljeno v Teharjah...

V nevarnosti za življenje sem bil najprej pred Italijani, potem dvakrat, ko sem padel med partizane, nato spet kot domobranec udarnega bataljona skozi leto in pol na neprestanih hajkah... Sigurna in huda smrt me je čakala po angleški izročitvi v Teharjah, pa sem se rešil, ker sem še pravočasno skočil iz kolone v grmovje.

Bežal sem proti Dolenjski. Na poti skozi gozdove sem se dvakrat znašel pred oboroženimi partizani, pa tudi ušel smrti. Nevarna je bila tudi kasneje pot iz Titovine v Italijo. Tu so me Angleži hoteli še enkrat proti moji volji vrniti. Pa sem spet imel srečo.

Poznam veliko dogodkov iz vašega življenja legionarja in domobranca, ki jih, žal, tu ni mogoče vseh objaviti. Kako doživeti je bi pa le zapisal. Kako je bilo z ognjem, zakurjenim z zadnjo vžgalico?

Zgodilo se je devet dni po mojem pobegu partizanom na poti proti Velenju. Ko sem na poti s Štajerskega na Dolenjsko že prišel čez Savo. Bolje rečeno: prišla čez Savo, ker sva bila dva. Lani v Berzateguiju umrl Jože Hočevar in jaz. Že dopoldne je bilo pusto, oblačno vreme. Popoldne se je pa vtilo in močno nepretrgoma deževalo, da sva bila premočena do kože in naju ni bila niti ene nitke suhe. Bila sva v gozdu, ko mi Jože pravi:

»Če bi imel vžgalice, bi zakuril ogenj, da se posušiva.«

Dež je začel polagoma ponehavati, ko mi spet reče:

»Jaz pa imam eno vžgalico, samo mokra je...«

Brez besed sem začel nabirati dračje in ga pripravljati, da ga zakurim. Prosil sem ga za tisto edino vžgalico, ki mi jo da, rekoč:

»Moral bi se zgoditi čudež, da boš lahko zakuril z mokro vžgalico mokra drva.«

Brez besed sem pokleknil, podrsal ob razmočeno škatljico in »čudež« se je zgodil. Vžgalica se je prižgala. Podtaknil sem jo pod mokro dračje, da je tudi to začelo goreti kot da je prepojeno s smolo in ne z vodo. In gorelo je brez dima.

Tudi Jože je brez besed zdrknil na kolena in oba sva se z gorečo molitvijo zahvalila Bogu in Materi božji za ta ogenj, ob katerem sva se lahko popolnoma pošila.

Ob zgodbah naših ljudi ali ob branju njihovih spominov iz časa komunistične revolucije se more vzbuditi v mladem, neizkušenem človeku vprašanje: Kaj neki so ti ljudje zakrivil, da jim je bilo treba tolikokrat bežati in se skrivati? In kdor ne pozna komunizma ali ga noče poznati, tistega bo težko prepričati, da so bili prav dobri, pošteni, zavedni

ZORA PIŠČANC

PASTIRICA URŠKA

Nadaljevanje

»Urška, ali ti je Mati božja povedala, da nas bo rešila tlake in desetine, če ji sezidamo hišo?«

»Ne, tega ni dejala. Rekla je samo, da bo na gori delila milosti vsem, ki jo bodo za to prosili.«

Žene so se nejevoljno ozrle v starega Dreja. Kakšen ajd je to, da ne veruje!

»Jaz tega ne bom doživel. Le zidajte, ljudje, in iztisnite iz svojih izmozganih teles še zadnje kaplje krvi.« Počasi je odkorakal proti prvi hiši in sedel na klop, medtem ko so žene še ostale na trgu.

»In kaj naj naredimo, Urška?« so spraševale.

»Vse, kar je potrebno za zidavo, bo treba spraviti na goro. Opeko, les, pesek, vodo, apno.«

»Pomagale bomo tudi me. Z možmi se bomo pogovorile. Vrni se zvečer, ko bodo možki doma.«

Žene so odšle na polje, Urška pa je usmerila korak proti hiši, kjer je na klopi sedel stari Dreja z globoko sklonjeno glavico.

»Boter Dreja, kako vam gre?« se mu je približala in sedla k njemu na klop.

»Eh, Urška,« je bil njegov glas manj trd in odmaknil se je, da ji je pripravil prostor. »Le sedi, kam nameravaš?«

»Dalje, do ljudi, vsem moram povedati, kar mi je Mati božja naročila.« Njen glas je bil tako mil in obenem gotov svojega poslanstva, da jo je starec začudeno pogledal.

»Torej se ti je Mati božja res prikazala?«

»Če bi se mi ne, bi sedaj ne bila tu. Pasla bi ovce kakor vsak dan in bila brez skrbi kot

rojaki v tistih časih najbolj preganjani. Pri komunistih si čez noč postal izdajalec, sumljiv, nevaren in zato zaslužil smrt. Dovolj je, da misliš s svojo glavo in da si upaš svoje mnenje naglas povedati. Tak človek jim je v napoto pri dosegi oblasti ali pa jo ogroža, če jo imajo že v rokah. Tu je vzrok, da ima slovenski narod pod komunistično oblastjo toliko »izdajalcev«, toliko pomorjenih in toliko beguncev po svetu.

Kako dolgo bo še trajala ta burka?

Stane Snoj

Anton M. Lavriša

ATTORNEY-AT-LAW
(Odvetnik)

Complete Legal Services
Income Tax - Notary Public

18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

ptiček na veji.«

»Te zelo skrbi naročilo?«

»Da, zelo.«

»In se nisi prevzela? Ne čutiš, da si več kot mi, da si izbrana od nebes za velike stvari?«

»Ne, boter Dreja, vsega tega ne čutim. Samo dolžnost, ki me kliče, da čimprej izvršim Marijino naročilo. To je resna zadeva in v njej ni prostora za prevzetnost.«

»Pa boš zmogla, Urška? Časi so težki, kako naj si ljudje naložijo še novo tlako?«

»To bo božja tlaka in nebesa jo bodo tisočkrat povrnili.«

Starčeve oči so se zazrle v Urško. Iz njenih oči je sijala nedolžnost in odločnost. Ne bo se ustavila pred nobeno oviro, je doumel.

»Le pojdi, Urška, po poti, ki ti je bila zaukazana, tudi jaz ti bom pomagal, vsaj z besedo. Sedaj ti verjamem.«

»Hvala, boter Dreja, saj sem vedela, da mi boste verjeli.«

Vešela je Urška odhitela dalje. Sedaj je šele uvidela, kako dolga bo pot, ki jo še čaka. Napotila se je skozi Gorenjo vas proti Bitežu. Hodila je hitro, notranji ogenj jo je razvnel, da ni čutila ne utrujenosti ne žeje ne lakote. Le Marijino naročilo ji je lebdelo pred očmi.

Na njivi pred Bitežom so kopali prvi krompir.

»Bog daj srečo!« je pozdravila Urška.

»Glej, glej, ali nisi ti Urška? Kaj se ti je res prikazala Mati božja?«

Dekleta in žene so popustile krompir in še možki so se vzravnali in radovedni zrlji v Urško.

»Resnično se mi je prikazala in tudi vam velja naročilo. Pomagajte, da bo na Skalnici čimprej stala cerkev kakor želi Mati božja.«

»Dekle, ali misliš, da je to lahko? Kdo pa bo znosil na goro vse potrebno? Poti ni. Naša ramena pa so zgarana do mozga,« je rekel Bitežnjak in se spet sklonil k delu. Nihče ga ni posnemal, zato je še sam odložil motiko in zastrmel v Urško.

»Če je Mati božja to naročila, je to znamenje, da ni nemo-goče.«

»Seveda, Urška ima prav. Delali bomo, vsi bomo pomagali,« so bile žene enoglasne.

»Saj sploh ne veste, kaj govorite,« je Bitežnjak vztrajal v svojem.

»Pomenite se med seboj in določite, kaj boste žrtvovali za Marijino svetišče. Jaz moram dalje,« je pozdravila Urška in odhitela proti Vasi.

(Dalje prihodnji tisk)

Ameriška Domovina
je Vaš list!

MALI OGLASI

LASTNIK PRODAJA

Na Mayfield Hts. Bungalov z dvema spalnicama. Kličite 442-1618

DOUBLE COMING SOON

Call now. Be the first to see. Evelyn: 261-2561.

George Knaus Real Estate

For Rent

5 room apt., up. Near St. Vitus church. Garage. Call 946-8714 after 6 p.m. (66-69)

Part-time legal secretary, shorthand & typing.

Mr. Turk
SLOVENIAN HOME BLDG.
391-4000 (X)

FENCES — OGRAJE

Postavljam nove ograje in popravljam stare. Prodajam po zmerni ceni potrebni material za ograje in ga dostavljam brezplačno. Imam geometra za merjenje vrta. Pokličite vsaki čas na 391-0533. (FX)

For Rent

Lake Shore Blvd., off E. 146 St. Newly remodeled. Quiet, dead-end street. 2 bdrms. dn. Adults. No pets. \$200 & utilities. Call 531-9590. (66-67)

IŠČEM

Ženska v pokoju išče 3 čiste sobice in kopalnico v bližini sv. Vida. Oglasite se na 5602 Carry Ave., zadaj zgoraj. (66-67)

Billing clerk for manufacturing firm. Includes Canadian M A Forms and other exports. Salary commensurate with experience. Benefits. Call Mrs. Joyce 8 to 4:30 p.m. for appl. 361-7811 (66-67)

CHILD CARE

Mature older woman needed to baby-sit nights, 8 p.m. to 3 a.m. Full-time or part-time in Euclid, Must have own transportation. \$2.50 per hour. Call 481-9154. (66-69)

Attention investors & home buyers! St. Mary's area. This 7 room, beautifully remodeled bungalow looks "wear-proof"! Loads of beautiful paneling, 10x8 cedar closet, 3 bedrooms and storage galore! To top all this, seller offers a home warranty. Call Century 21, Laundries, ask for Dora Steven — 951-8101. (66-69)

Hiše barvamo zunaj in znotraj. Tapeciramo (We wallpaper). Popravljamo in delamo nove kuhinje in kopalnice ter tudi druga zidarska in mizarjska dela.

Lastnik TONY KRISTAVNIK Pokličite 423-4444 ali 729-1023 (X)